

NIKOLAI
GOGOL

VE
R

လင်းဝေမြိုင်
ကုတ်အင်

CO
AT

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၈၈/၉၁
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုအမှတ် - ၃၃၇/၉၁(၇)

ပထမအကြိမ်
၁၉၉၁ ခုနှစ် - သြဂုတ်လ
အုပ်စု - ၁၅၀၀
ပန်းချီ - မုတ်သုန်
မျက်နှာဖုံးဖလင် - အေးကျော်
မျက်နှာဖုံးရိုက် - ကျောက်စိမ်းအောဖွဲ့ဆက်
တန်ဖိုး - နှစ်ဆယ်ကျပ်

ဦးတင်အုန်း (မိုးမင်းစာပေ)၊ (၀၉၄၃) ၉၃၊ ရိပ်သာလမ်း၊ လေးထောင့်ကန်၊ သင်္ကန်းကျွန်းမှ
ထုတ်ဝေ၍၊
ဦးထွန်းထွန်း၊ အောင်မြင့်ထွန်းပုံနှိပ်တိုက်၊ (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၂၇၂၆)၊ အမှတ် ၂၄၄-ဘီ၊
လမ်း ၄၀၊ ရန်ကုန်မှ ရိုက်နှိပ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် ကုတ်အင်္ကျီမှ ဆင်းသက်လာကြသည်။

ကျနော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘာသာပြန်စာပေရယ်လို့ သိပ်မရှိလှ။ နဂါးနီ စာအုပ်တိုက်၊ မြန်မာပြည် စာအုပ်တိုက် စသည်တို့မှ ဘာသာပြန်စာအုပ်များ ထုတ်ဝေခဲ့ကြသော်လည်း အများစုမှာ နိုင်ငံရေးစာပေများသာ ဖြစ်ကြသည်။ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြစဉ် ခေတ်၏ တောင်းဆိုချက်အရ နိုင်ငံရေး ဘာသာပြန်စာအုပ်များ ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။ ဂန္ထဝင်စာပေ ဘာသာပြန်ရယ်လို့ သိပ်မရှိလှ။ ပီမိုးနင်း၊ ရွှေဥဒေါင်း၊ ဇော်ဂျီ၊ သခင်ဘသောင်း၊ တက်တိုး၊ လူထုဒေါ်အမာ စသူတို့လောက်သာ ရှိကြသည်။ ပီမိုးနင်း၏ သူရဲကောင်းသုံးယောက်၊ ရွှေဥဒေါင်း၏ ရူပနန္ဒီ (ဒါတောင် မိုးထားသည့်ဝတ္ထုဖြစ်သည်။) ဇော်ဂျီ၏ ရပ်စတန်နှင့် ဇိုးရပ်၊ သခင်ဘသောင်း၏ ဆရာဝန်ပါပဲ ပြဇာတ်၊ တက်တိုး၏ နပိုလီယန်အထုပွတ္တီနှင့် ရှယ်လီ အကြောင်းကို ရေးထားသည့် လေနတ်မောင်၊ ဒေါ်အမာ၏ စန္ဒမာလာနှင့် မြန်မာပြည်တွင် စစ်ဆေးခဲ့သော အမှုအခင်းများ၊ ဒဂုန်ခင်ခင်လေး၏ ဝါလတာစကော့၏ ဝတ္ထုတိုများကို ဘာသာပြန်ထားသည့် ဝတ္ထုများ (ဥပမာ-လေးသည်တော်ဝတ္ထု) စသည်တို့လောက်သာရှိပြီး အများအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ်ဂန္ထဝင်များ ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ခေတ်တုန်းက ဂျပန်ဝတ္ထုဘာသာပြန်များ၊ စစ်မှတ်တမ်းများ ထွက်ခဲ့သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးသွားသည့်အခါတွင် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်ဘာသာပြန်တွေ တော်တော်များများ ပေါ်လာခဲ့သည်။ ရွှေဥဒေါင်း၊ ဒဂုန်ရွှေများ၊ တက်တိုး၊ ဒေါ်အမာ၊ စောဦး၊ ဗိုလ်အေးမောင်၊ တင့်တယ် စသူတို့၏ ဂန္ထဝင်ဘာသာပြန်များကို တွေ့ရသည်။

ဂန္ထဝင်ဘာသာပြန် စာပေအမျိုးအစားလည်း များလာသည်။ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက အင်္ဂလိပ် စာပေဂန္ထဝင်များကို ဘာသာပြန်ကြသော်လည်း စစ်ပြီးသည့်နောက်တွင်မူ အင်္ဂလိပ် ဂန္ထဝင်များသာ မကတော့ဘဲ ရုရှား၊ ဂျပန်၊ အီတလီ၊ အိန္ဒိယ၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီ၊ လက်တင်အမေရိက၊ စကင်ဒီနေးဗီးယန်း စသည့် တိုင်းပြည်အသီးသီးမှ ဂန္ထဝင်များကို ဘာသာပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဤသည်မှာ ကျနော်တို့ ရှေ့က မျိုးဆက်ဖြစ်သည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင်မူ စာရေးဆရာ ဖြစ်လာကြခဲ့ကြသော ကျနော်တို့ မျိုးဆက်တွင်မူ ဘာသာပြန်စာပေသည် ပို၍

ကျယ်ပြန့်လာသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ယင်းမှာလည်း စာဖတ်သူဦးရေ တိုးပွားလာမှု၊ နိုင်ငံ အချင်းချင်း ဆက်ဆံရေး ကျယ်ပြန့်လာမှု၊ စာဖတ်ပရိသတ်၏ အဆင့်အတန်း မြင့်မားလာမှုတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်နီးပါးခန့်က ပျဉ်းမနားနယ်၊ ကျည်တောင်ကန်သို့ ကျနော် ရောက်သွားစဉ် ဒေါ်စိန်ဆိုသည့် ကြံတောင်သူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ သူက “စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး ကို ကြံရိတ်တဲ့နေရာမှာ ကျမ ယူသွားတယ်။ နေ့လည်နေ့ခင်း ကြံရိတ်နားယင် ကြံခင်းတွေထဲမှာ စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး ဖတ်တော့တာဘဲ။ အဲ့ဒီအထဲက နာတာရှာနဲ့ ဆွန်ယာကို ကျမ သိပ်သဘောကျတာဘဲ။” ဟု ပြောသည်။ ကျနော်သည် ဒေါ်စိန်၏ စကားကို နားထောင်ပြီး အံ့ဩဝမ်းသာနေသည်။ မိုးမိတ်သို့ ရောက်စဉ်ကလည်း ကျောင်းဆရာမ ဒေါ်ငွေညွန့်နှင့် လယ်သူမ မခင်လေးတို့က “လေရှူးသုန်သုန်” ဝတ္ထုထဲက စကားလက်အိုဟာရာ အကြောင်းကို တဖွဖွပြောကြသည်။ အင်းစိန်က ၁၂ နှစ်အရွယ် ကလေးမလေး တစ်ယောက်က “ရှားလော့ဟုမ်း” ဝတ္ထုများအကြောင်းကို ကျနော်ထံ စာရေးသည်။ သံဖြူဇရပ်မှ အေးမိစံနှင့် ရန်ကုန်မှ နှင်းပွင့်ဖြူတို့က “ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်” ဝတ္ထုကြီးထဲက ထိုက်ယူနှင့် ပေါက်ယူတို့ အကြောင်းကိုဖတ်ပြီး သူတို့၏ ထင်မြင်ချက်များကို ရေးကြသည်။

ကျနော်တို့မျိုးဆက်ခေတ်တွင် ဂန္ထဝင်စာပေ ဘာသာပြန်သည် ယခင်ကထက် ပိုလို့ ကျယ်ပြန့်လာကာ ပိုလို့ နက်ရှိုင်းလာနေသည်။ နောက်တွင်ကော...။

နောက်မျိုးဆက်တွင်လည်း ဂန္ထဝင်စာပေ ဘာသာပြန်များသည် ဒီထက် ကျယ်ပြန့် နက်ရှိုင်းလာလိမ့်မည်မှာ ဘာမျှ ယုံမှားဖွယ်မရှိ။ ကျနော်တို့သည် ရှေ့မျိုးဆက်၏ ပညာအမွေကို ဆက်ခံပြီး၊ ဂန္ထဝင်စာပေ ဘာသာပြန်ကို ကျယ်ပြန့်အောင် လုပ်ခဲ့ကြသည့် နည်းတူ၊ နောက်မျိုးဆက်သည်လည်း ကျနော်တို့ မျိုးဆက်ထက်ပို၍ ကျယ်ပြန့်အောင်၊ ပို၍ နက်ရှိုင်းအောင် လုပ်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ယခုခေတ်တွင် စကားပြေတွင်သာမက ကဗျာတွင်လည်း ဂန္ထဝင်ဘာသာပြန်များ ခေတ်စား လာခဲ့သည်။ စစ်မဖြစ်မီကမူ ကဗျာဘာသာပြန်ဆို၍ တကိုး၏ ကဗျာများ လောက်သာ ရှိခဲ့သည်။

ယခုခေတ်တွင်မူကား ဥရောပ၊ လက်တင်အမေရိက၊ အာဖရိကနှင့် အာရှတိုက်မှ ကဗျာများကို အများအပြား ဘာသာပြန်လာကြသည်။ ပရိသတ်ကလည်း နှစ်သက်စွာ ဖတ်ရှုကြသည်။ ဘာသာပြန်စာပေ၏ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသည် ကျယ်ပြန့်သည်ထက် ကျယ်ပြန့်လာနေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

မြန်မာစာပေတွင် ဂန္ထဝင်ရှုရှားစာပေများ အတော်များများကို ဘာသာပြန်ခဲ့ကြသည်။ တော်လ်စတိုင်း၊ ချက်ကော့ဖ်၊ ပွတ်ရှ်ကင်၊ တူရ်ဂီးညက်၊ ဂေါ်ကီ၊ အီရင်ဘတ် စသူတို့၏ စာများကို ပြန်ဆိုပြီးသား ရှိနေသည်။

ယခု လင်းဝေမြိုင် ပြန်ဆိုသည့် နီကိုလိုင် ဂိုဂိုးလ်မှာကား မြန်မာပြန်ဆိုပြီးသား များများစားစား မရှိသေး။ ကျနော် မှတ်မိသလောက် "တားရစ်ဘူလ်တာ" တစ်ပုဒ်သာ ရှိသည်ထင်သည်။ ယင်းစာအုပ်များလည်း လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်လောက်က ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေခဲ့သဖြင့် ယခုလောက် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်တို့ ဂိုဂိုးလ်ကို ကောင်းကောင်း ဖတ်ဖူးကြမည်မဟုတ်။

ဂိုဂိုးလ်သည် ၁၈၀၉ ခုနှစ်တွင်မွေးပြီး ၁၈၅၂ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ပထမ ကဗျာတွေ စပ်သည်။ ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ဝေသည်။ ထို့နောက်တွင် သူ့ကဗျာစာအုပ်ကို မကြိုက်သဖြင့် စာအုပ်ဆိုင်တွေမှ လိုက်ဝယ်ပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝတ္ထုတွေ ရေးသည်။ ထင်ရှားသော ဝတ္ထုများမှာ "သေနေသော ဝိညာဉ်များ"၊ "အင်စပက်တော်ချုပ်" (ယင်းကို စစ်ပြီးစက ဒိုင်နီကေး သရုပ်ဆောင်ပြီး ဟောလိဝုဒ်မှ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖူးသည်။) ယခု လင်းဝေမြိုင် မြန်မာပြန်ဆိုသည့် "ကုတ်အင်္ကျီ" တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ကုတ်အင်္ကျီဝတ္ထုသည် ဝတ္ထုတိုလည်းမဟုတ်၊ ဝတ္ထုရှည်ဟုလည်း မပြောနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဂိုဂိုးလ်၏ ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ္ထုလတ်ဟု ဝေဖန်ရေးဆရာတို့က ခေါ်ကြသည်။

ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ္ထုမှာ ဇာတ်လမ်းရယ်လို့ ဘာမျှမရှိ၊ ရုံးစာရေး အကာကီးသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည်။ နွေ့နွေ့ မိုးမိုး ဆောင်းဆောင်း အပေါ်အင်္ကျီ ခပ်နွမ်းနွမ်းလေး တစ်ထည်ကိုသာ ဝတ်ပြီး ရုံးတက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ရှက်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီ အသစ်ကလေး တစ်ထည်ကို ဝတ်ချင်သည်။ ထိုအင်္ကျီလေးကို ဝတ်နိုင်လျှင် လူရိုသေ၊

ရှင်ရိုသေ ဖြစ်ပြီဟု ယူဆသည်။ ဂုဏ်ရှိပြီဟု သူထင်သည်။ ယခုမူ သူ့အပေါ် အင်အားအဟောင်းကလေးကို ကြည့်၍ လူတွေက အထင်သေးကြသည်။ စာရေးကြီးဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့်လိုက်အောင် သားသားနားနား ကုတ်အင်္ကျီကလေး တစ်ထည်တော့ သူလိုချင်သည်။ ဤတွင် အကာကီးသည် ပိုက်ဆံချေးပြီး အဟောင်းဆိုင်မှ တစ်ပတ်ရစ် ကုတ်အင်္ကျီလေး တစ်ထည်ကို ဝယ်သည်။ တစ်ပတ်ရစ် ဆိုသော်လည်း သူ့ကုတ်အင်္ကျီသည် အတော်သားနားသော ကုတ်အင်္ကျီဖြစ်သည်။

ဂိုဂိုးလ်သည် ကုတ်အင်္ကျီလေးဝတ်၍ ရုံးစတက်ရသည့် အကာကီးအကြောင်းကို စာမျက်နှာ တော်တော်များများ ဖွဲ့ထားသည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကလေးကို လူတွေ ဝိုင်းကြည့်ကြပုံ၊ ချီးမွမ်းကြပုံ၊ ထိုအခါတွင် အကာကီး ပီတိဖြစ်ပြီး ဂုဏ်ယူနေပုံတို့ကို ဖွဲ့ဆိုသွားသည်မှာ သွက်လက် ဖျတ်လတ်နေသည်။

တစ်ညသော် အကာကီးသည် နှင်းတဖွဲဖွဲထဲတွင် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှ ပြန်လာစဉ် လူပြတ်သည့် ပန်းခြံတစ်ခုနားသို့ အရောက် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို လူဆိုးက ချွတ်လုလိုက်သည်။ အကာကီးသည် ချမ်းချမ်းဖြင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီလေးကို လုသွားသည့်အတွက် အကာကီးသည် ရဲသို့တိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ရဲက ဘာမျှ အရေးမယူ။ အေးတိအေးစက် လုပ်နေသည်။ ဤတွင် မိတ်ဆွေများက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံ သွားတိုင်ရန် အကြံပေးကြသည်။ ထို့ကြောင့် အကာကီးသည် မရဲတရဲဖြင့် ရဲဖက်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို သွားတိုင်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့ကို ဟိန်းဟောက် လွှတ်လိုက်သည်။

အကာကီးသည် နှင်းမှန်တိုင်းထဲတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံမှပြန်လာစဉ် အအေးမိပြီး အိပ်ယာထဲတွင် လဲသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဟိန်းဟောက်လိုက်သဖြင့် အလုပ်ကလေး ပြုတ်သွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။ သို့ဖြင့် အအေးမိသည့်ရောဂါ၊ ကြောက်သည့် ရောဂါတို့ဖြင့် အကာကီးသည် မထင်မရှား ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

အကာကီး ကွယ်လွန်သွားသည့်နောက် ထိုပန်းခြံအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လုသည့် အဖြစ်များ မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်တတ်သဖြင့် အကာကီး တစ္ဆေက ချွတ်လုသည်ဟု နာမည်ကြီးနေသည်။

တစ်ညတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အငယ်အနှောင်းအိမ်မှ ပြန်လာစဉ် နှင်းမုန်တိုင်းနှင့် မိသည်။ ထိုပန်းခြံနား အရောက်တွင် သူ့အကောင်းစား ကုတ်အင်္ကျီကို အလှခံလိုက်ရသည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ထိုသူမှာ အကာကီးနှင့် တူနေသည်။ အကာကီးနှင့်တူသည့် လူဆိုးက “လိုချင်နေတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကလေး ရပြီ” ဟု ဆိုကာ အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့်ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက်မှစ၍ ထိုနေရာတွင် ကုတ်အင်္ကျီ လှသည့် တစ္ဆေ မရှိတော့ဟု အရပ်သူ အရပ်သားများက ပြောကြသည်။

ဝတ္ထုမှာ ဒါဘဲ ဖြစ်သည်။

ထိုဝတ္ထုတိုကလေးတွင် ဂိုဂိုးလ်သည် လူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ရုရှား အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်အတွင်းက ဗျူရိုကရေစီစနစ်တို့ အကြောင်းကို ရေးပြသွားသည်။ ဂိုဂိုးလ်သည် ခေတ်သစ် ရုရှားစာပေကို ထူထောင်သူ၊ ခေတ်သစ်ရုရှား ဝတ္ထုရှည်နှင့် ဝတ္ထုတိုကို ရှေ့ဆောင်သူဟု ဝေဖန်ရေးဆရာတို့က ဆိုကြသည်။

ရုရှား စာရေးဆရာ ဒွေးစတာယက်စကီးက "ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုတ်အင်္ကျီမှ ဆင်းသက် လာကြခြင်းဖြစ်သည်" ဟု ပြောခဲ့သည်။

လင်းဝေမြိုင်သည် ကုတ်အင်္ကျီကို ကြိုးစား၍ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ချုပ်ပြီး ချိတ်ဆွဲ ပြသထားလေသည်။

မြသန်းတင့်

၂၀၊ ၄၊ ၁၉၉၁

ကျေးဇူးစကား

ရုရှစာရေးဆရာကြီး နီကိုလိုင် ဝိုဂိုလ်၏ “ကုတ်အင်္ကျီ” ဝတ္ထုကို ရုရှဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ကွန်းစတင့်ဂါးနက်၊ ဘားနတ်ဂီးလဘတ် ဂါနေ၊ အင်ဒရူး အာမက်အင်ဒရူး နှင့် မက္ကမီလန် စာအုပ်တိုက်မှ အမည်မဖော်ပြထားသူ ဘာသာပြန် ဆရာတို့က အသီးသီး ပြန်ဆိုခဲ့ကြပါသည်။ ဤမြန်မာပြန်သည် နောက်ဆုံး ပြန်ဆိုချက် ဖြစ်သည့် အင်ဒရူး အာမက်အင်ဒရူး၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်မှုကို မြန်မာပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကျော်က ကရင်ပြည်နယ် ဘားအံကောလိပ်မှ အပြန် ပျောက်ဆုံး သွားခဲ့သည့် ဤစာမူကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ၍ ပြန်လည်ပေးအပ် ကူညီကြသော အင်းစိန်မှ မိတ်ဆွေစာရေးဆရာ ကိုကြည်နိုင်၊ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုအဖြစ် ဖော်ပြပေးခဲ့သော ဦးချစ်မောင်၊ ဘာသာပြန်ဆိုချက်ကို တိုက်ဆိုင် ဖတ်ရှုပြီး စာအကျအပေါက်များနှင့် ချွတ်ယွင်းချက်အချို့ကို ထောက်ပြ အကြံဉာဏ် ပေးခဲ့သော မိတ်ဆွေ ကိုခင်မောင်စိုး(ရေနီ)၊ စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေပေးသူ မိတ်ဆွေ ကိုကြည်ဆွေ၊ အမှာစာ ရေးသား ချီးမြှင့်ပေးခဲ့သည့် ဆရာမြသန်းတင့်နှင့် အစစ ကူညီခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေများအား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ပါသည်။

လင်းဝေမြိုင်

၈.၂၊ ရတနာ

ကမာရွတ်၊ ရန်ကုန်

ကုတ်အင်္ကျီ

ဌာန...၊ အဘယ်ဌာနဟူ၍၊ ထိုဌာန၏ အမည်ကို ဖော်ပြမပြောလိုတော့ပါ။ ရုံးဌာန အဖွဲ့အစည်းတို့လောက် စိတ်ပျက် ဒေါသဖြစ်စရာ ကောင်းသည့်အရာသည် လောကတွင် မရှိတော့။ ရုံးအဖွဲ့အစည်း မှန်သမျှအားလုံး သည်ပုတ်ထဲက သည်ပဲချည်းပင်။

ယနေ့ကာလတွင် ရုံးအဖွဲ့အစည်းအားလုံးသည် မိမိတို့ကို ဖော်ကားနေကြသည်ဟု လူတိုင်း ယူဆနေကြသည်။ မကြာသေးမီက ရဲအရာရှိတစ်ယောက်က အထက်ကို တိုင်စာ တစ်စောင် တင်သည်ဟု သိရသည်။ မြို့အမည်ကိုတော့ ကျနော် မမှတ်မိတော့။ တိုင်စာတွင် ရုံးဌာနများသည် အဖတ်ဆယ်၍ မရတော့လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီး နာမည်ပျက်နေပြီဟု သူက ဆိုထားသည်။ တိုင်စာက ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အလား မှတ်ရသည်။ ရေးထားသည့် စာရွက်တွေကလည်း မနည်း။ စာဆယ်မျက်နှာလောက်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ရဲအရာရှိများ သောက်စား မူးယစ်နေကြပုံကို အထောက်အထားများဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ ထို့ကြောင့် ပြဿနာမဖြစ်ချင်သဖြင့် ထိုဌာနကို တစ်ခုသော ဌာနဟုပင် ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ တစ်ခုသောဌာနတွင် စာရေးကြီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ လူကတော့ ဘာမျှ လွမ်းလောက် စာဖွဲ့စရာမရှိ။ အရပ်ပုပု၊ ကျောက်ပေါက်မာ သက်သက်၊ ဆံပင် နီကြောင်ကြောင် ဖွာလန်ကြဲ၊ မျက်စိက မှုန်တိမှုန်မွှား၊ သည်ကြားထဲ ထိပ်ကပြောင်ပြီး ပါးရေက တွန့်လိုက်ချေသေးသည်။ အသားအရေက ပီတာစဘတ် ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံစားခဲ့ရသည့် အသားအရေမျိုး ဖြစ်သည်။ နီစပ်စပ်။

သူ၏ ရုံးအဆင့်မှာ စာကူး စာရေးကြီးဖြစ်သည်။ စာရေးဆိုသည့် လူစားမျိုးမှာ ပြန်မလှန်နိုင်သူများကိုသာ ဖိထောင်းတတ်သည့် စာရေးဆရာများ ရေးချင်သလို ရေးသမျှကို အမြဲ ခေါင်းငုံ့ခံကြရသည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ သူတို့မျိုးရိုးမှာ ကောင်းပေ၊ ညွန့်ပေဆိုသည့် ရှူးဖိနပ် အကောင်းစားများကို စီးလေ့ရှိသည့် ဆွေကြီးမျိုးကြီးများ ဖြစ်သည်။

သူ့အမည်မှာ အကာကီးဖြစ်သည်။ ဖခင်က အကာကီးဖြစ်၍ သား အကာကီး ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အကာကီးဆိုသည့် သူ၏ အမည်သည် စာဖတ်သူအဖို့ အဆန်း

ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေမည်။ စိမ်းလျှင်လည်း စိမ်းနေမည်။ သို့သော်လည်း သည် အမည်နာမသည် တမင် အဆန်းထွင်ပြီး မှည့်ခေါ်ခဲ့ရသော အမည်မဟုတ်။ တခြား အမည်ကို ရှာမတွေ့၍ မှည့်ခေါ်ခဲ့ရသော အမည်ဖြစ်သည်။

ကျနော် အမှတ်မမှားဘူးဆိုလျှင် အကာကီးကို မတ်လ ၂၂ ရက်နေ့ အကုန် ၂၃ ရက်နေ့ အကူးတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ဖခင်က အစိုးရ ရုံးစာရေးကြီးဖြစ်ပြီး မိခင်က သဘောမနေ အလွန်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ အကာကီးကို ခေါင်းကိုင်မိဘ အီဗန်ယာ ရော့ရှကင်နှင့် အီရီနာတို့က ရေနစ်မင်္ဂလာ ပြုလုပ်ပေးခဲ့ကြသည်။ ယာရော့ရှကင်သည် ရုံးအုပ်ကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အီရီနာက ရဲအရာရှိကတော်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အီရီနာသည် မိန်းမပီသသူ ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အကာကီး၏ ခေါင်းကိုင်မိဘများသည် အကာကီး၏ အမေကို မိုးချီးယပ်စ်၊ ဆောဆီးယပ်စ်နှင့် ဟို့ဒဇက်ဟူသော အမည်သုံးမျိုးထဲက ကြိုက်ရာတစ်ခုကို အရွေးခိုင်းသည်။ ဟို့ဒဇက် ဟူသော အမည်သည် အာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ အမည်ဖြစ်သည်။ “ဘယ်လိုနာမည်ကြီးတွေတုန်း မသိဘူး၊ မကြိုက်ပါဘူး” ဟု အကာကီး၏ အမေက ဆိုသည်။

အကာကီး၏ ခေါင်းကိုင်မိဘများသည် ကလေးအမေ စိတ်တိုင်းကျပါစေတော့ ဟုဆိုကာ ပြက္ခဒိန်တစ်ရွက်ကို လှန်လိုက်ကြပြန်သည်။ စထရစ်ဖီလယပ်စ်၊ ဒူလီယပ်စ်နှင့် ဗရာချာဆီးယပ်စ် ဟူသော အမည်များကို တွေ့ရသည်။

“စိတ်ရှုပ်ပါတယ်။ ဒီနာမည်တွေကို ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး။ ဗရာဒတ်တို့၊ ဗရူချ်တို့ ဆိုတဲ့နာမည်တွေကမှ တော်သေးတယ်။ စထရီ ဖီလယပ်စ်နဲ့ ဗရာချာ ဆီးယပ်စ်တို့ ဆိုတဲ့ နာမည်တွေက.....”

နောက်ထပ် ပြက္ခဒိန်တစ်ရွက်ကို လှန်လိုက်ကြပြန်သည်။ ပက်ဘဆီကာချီးယပ်စ်နှင့် ဗတ်ချုတ်ဆီးယပ်စ်ဟူသည့် အမည်နှစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည်။

“သိပြီ။ သိပြီ။ ဒီလိုလုပ်ယင် ကောင်းမယ်။ သူ့အဖေက အကာကီးဆိုတော့ သူ့နာမည်ကိုလည်း အကာကီးလို့ဘဲ မှည့်လိုက်ကြတာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား...” ဟု

ကလေးအမေက ဆိုသည်။ ဤသို့ဖြင့် အကာကီးဟူသော အမည် သူ့မှာ တွင်လာ ခဲ့တော့သည်။

အကာကီးကို ရေနစ်မင်္ဂလာပြုလုပ်သောအခါ တစ်နေ့တွင် စာကူးစာရေးကြီး ဖြစ်လာမည်ကို ကြိုတင်သိခဲ့၍လား မသိ။ မျက်နှာ တရှုံ့ရှုံ့ တမဲ့မဲ့ဖြင့် ငိုလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ ထို့ကြောင့် အကာကီးဟူသော အမည်သည် အခြားနာမည် ရှာမရ၍ ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါက သည်ဌာနထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေက သူ့ကို အလုပ်သွင်းပေးခဲ့သည် ဆိုသည်ကိုလည်း ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိကြတော့။ ဝန်ထောက်မင်းနှင့် အရာရှိအကြီးအကဲတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်လာကြပြီး ပြန်ပြောင်းသွားခဲ့ကြပြီ။ သို့သော် အကာကီး ဘဝမှာမူ စာကူးစာရေးကြီးဘဝဖြင့် ဤနေရာ ဤဌာနတွင်ပင် အရိုးထုတ်၍ နေဆဲ။ မပြောင်းမလဲ ရှိမြဲ။ ထို့ကြောင့် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စာရေးများက သူ့ကို မွေးလာကတည်းက ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီအစုတ်ဝတ်ပြီး စာကူးစာရေးလုပ်ဖို့ လူလောကထဲသို့ ရောက်လာသူဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြခြင်းပင်။

ရုံးတွင် သူ့ကို ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ လေးစားရိုသေခြင်း မရှိကြ။ ရုံးထဲသို့ သူဝင်လာပြီဆိုလျှင် တံခါးစောင့်လောက်ကပင် ထိုင်ရာမှ ထမပေးတတ်ကြ။ သူ့ကို ယောင်၍မျှပင် မော်မကြည့်တတ်ကြ။ အခန်းထဲသို့ ယင်တစ်ကောင် ဝင်လာသလောက်ပင် သဘောထားကြလေရောသလား မသိ။ သူ့အထက်က ရုံးအရာရှိ အကြီးအကဲတွေကလည်း သူ့ဆိုလျှင် အာဏာ တပြုပြန်နှင့် အပေါ်စီးက ဆက်ဆံတတ်ကြသည်။ မောက်မောက်မာမာ ပြောတတ်ကြသည်။ အရာရှိအချို့ကဆိုလျှင် “ဒီစာကို ကူးပေးစမ်းကွာ” ဟု လောက်ပင် မပြောတော့။ သူ့ရှေ့သို့ စာရွက်တွေ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လာချပေးသွားတတ်ကြသည်။ သူကလည်း တကယ့်လူ။ ပစ်ချသွားသော စာရွက်စာတမ်း တစ်ထပ်ကြီးကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝင့်ရုံသာကြည့်ပြီး လှမ်းကောက်ယူသည်။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါက လာချပေးသွားသည် သူမသိ။ ခိုင်းခွင့်ရှိသူက ခိုင်းသွားလေသလားဟုပင် သူမတွေး။ ပစ်ချသွားသော စာရွက်စာတမ်းများကို တစ်ခါတည်း ကောက်ယူကာ ချက်ချင်းပင် ကူးရေးလေတော့သည်။

ခပ်ငယ်ငယ် စာရေးပေါက်စများကလည်း သူ့ကို မရှိသေကြ။ စကြ ပြောင်တတ်ကြသည်။ သူ့အကြောင်းကို သူ့ရှေ့မှာပင်ထားပြီး လုပ်ဇာတ်တွေခင်းကာ ပြောလား ဆိုလား လုပ်ကြသည်။ အသက် ခုနစ်ဆယ်အရွယ်ရှိ သူ့အိမ်ရှင် အဘွားကြီးက သူ့ကို ရိုက်နှက်လေ့ ရှိသည့်အကြောင်း၊ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ယူမည်လဲဟု မေးသည့် အကြောင်း၊ တစ်ခါတရံတွင်လည်း စာရေးများသည် စတ္တူစုတ်များကို အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ် ဆုတ်ဖြုတ် နှင်းတွေကျနေပြီဟုဆိုကာ သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ကြချချင် ကြချပြီး နောက်ပြောင် တတ်ကြသည်။

သူတို့တတွေ ဘယ်လိုပင် နောက်ပြောင် ကျီစားကြသော်လည်း အကာကီးကမူ စကားတစ်ခွန်း တစ်ပါဒမျှပင် မဆို။ မတုန်ပြန်။ သူ့ပုံက သူ့အနားတွင် လူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မရှိလေသည့်ဟန်။ သူ့အလုပ်ကို သူ ကျုံးရုန်း၍ လုပ်မြဲ။ ဆူဆူညံညံ အသံတွေ ကြားထဲကပင် စာကူးမြဲ။ စာကူးလည်း ဘယ်တော့မျှ မမှား။ သည်းမခံ နိုင်လောက်အောင် နောက်ပြောင်ပြီး၊ ရေးကူးနေသောလက်ကို လာရောက် ဆွဲဟန့်တားလေမှ၊ သူက “အသာနေစမ်းပါ။ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့” ဟု လောက်သာ ဆိုတတ်စမြဲ။

တစ်ကြိမ်တွင် ရုံးကို အသစ်ရောက်လာစ လူသစ် စာရေးပေါက်စ တစ်ယောက်က သူ့ကို ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း လုပ်ခွဲဖူးသည်။ နောင်တော် နောင်တော်ကြီးများ၏ ထုံးကို နှလုံးမူပြီး အကာကီးကို နောက်လားပြောင်လား လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကာကီးမှာ အံ့ဩသွားသည်။ စာကူးနေသည်ပင် ရပ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး လူကောင်း သူကောင်းတွေဟု သူတစ်ချိန်က ထင်ထားခဲ့သော ကျန်လူများကိုပါ သူ သည်းမခံနိုင် ဖြစ်လာသည်။ စိတ်ပျော် ကိုယ်ပျော် ဖြစ်နေသော အချိန်များမှာပင် သူ့အဖြစ်ကိုသူ ပြန်မြင်ယောင်၍ နေမိတော့သည်။

“အသာနေကြစမ်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ယှက်ချင်ရတာလဲ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ အစ်ကိုအရွယ်ပါ” ဆိုသည့် သူပြောခဲ့သော စကားသံများကို နားထဲတွင် ပြန်လည် ကြားယောင်၍ နေမိတော့သည်။ လူတွေဟာ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ကောက်ကျစ် နေကြသည်ဟု သဘောပေါက်သွားသည်။ ရက်စက် ရိုင်းစိုင်း

ရုန်းကြမ်းမှုတွေကို ဖုံးဖိလိမ်ညှာပြီး လူကောင်းသူကောင်းယောင် ဆောင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူ သဘောပေါက်၍ သွားတော့သည်။

အကာကီးလို ဘဝတစ်ခုလုံးကို အလုပ်ခွင်ထဲမှာ မြှုပ်နှံထားနိုင်သည့် လူမျိုးကို ရှာတွေ့ဖို့ ဆိုသည်မှာ စင်စစ် မလွယ်ကူ။ ရှာမှ ရှားဘိခြင်း။ သူသည် အလုပ်ကို အသိစိတ်ဓါတ် အပြည့်ဖြင့် လုပ်သူ။ အလုပ်ကို ချစ်သူ။ သံယောဇဉ်ကြီးသူ။ စာကူး ရေးနေခြင်းပင် သူ့အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကမ္ဘာ။ ပျော်မွေ့စရာ ကမ္ဘာ။ စာကူးနေသည့် အခါမျိုးတွင် သူ့မျက်နှာသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု အရိပ်ယောင်တွေ ယှက်ဖြာ၍ နေတတ်သည်။ သူ သဘောကျသည့် စာမျိုးကို တွေ့လိုက်ပြီဆိုလျှင် သူ့မှာ တစ်ခပ်ခပ် ရယ်မော၍ မဆုံး။ မျက်တောင် တခတ်ခတ်၊ နှုတ်ခမ်း တရွရွ၊ စာရွက်ပေါ်မှ သူရေးကူးနေသော စာလုံးများကို သူ့မျက်နှာတွင်ကြည့်ပြီး ဖတ်လျှင်ပင် ရနိုင်မလား မှတ်ထင်ရသည်။

အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်သလောက်သာ ရာထူးတိုးကြစတမ်းဆိုလျှင် အကာကီးသည် အံ့သြစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် ရာထူးများ တက်နေလောက်ပြီ။ ရုံးအုပ်ကြီး အဆင့်လောက်တော့ အနည်းဆုံး ရောက်နေလောက်ပြီ။ သို့သော်လည်း အကာကီး တစ်ယောက် အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်၍ ရရှိသော အမြတ်ရလဒ်မှာ အကျီ ကြယ်သီးပေါက် ထိုးစရာ ပင်အပ်ချောင်းများနှင့် ခါးနာရခြင်းသာ အဖတ်တင် လေသည်။

အကာကီးကို ဘယ်သူကမျှ ဂရုစိုက် စောင့်မကြည့်ရှုခဲ့ခြင်း မရှိဟုတော့ မဆိုနိုင်။ အကြီးအကဲ တစ်ယောက်ကမူ စောင့်မ ကြည့်ရှုခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအကြီးအကဲသည် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိသူဖြစ်၍ အကာကီးတစ်ယောက် ရုံးတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ် လာခဲ့သည်ကို ထောက်ထားပြီး အကာကီးကို ယခုအလုပ်ထက် ပိုမို ကောင်းမွန်သည့် အလုပ်တစ်ခုကို တိုးမြှင့်ပြောင်းရွှေ့ပေးခဲ့သည်။ ထိုအလုပ်က အခြားရုံးသို့ ပို့ရမည့် အစီရင်ခံစာများကို အမျိုးအစားခွဲ၊ ခေါင်းစီးပြောင်းရုံ၊ အမည်ပြောင်းရုံသာဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ထိုအလုပ်မှာ အကာကီးအဖို့ ခဲရာခဲဆစ် အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး ဖြစ်၍ နေသည်။ ချွေးဒီးဒီးကျ လုပ်နေရသည်။ မတတ်သာသည့် အဆုံးတွင်

အကာကီးသည် နဖူးမှ ချွေးကိုသုတ်ကာ

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ စာကူးတဲ့အလုပ်ကိုပဲ ကျုပ် ပြန်လုပ်ပါရစေတော့” ဟုဆိုကာ သွားပြောသည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး အကာကီးသည် စာကူးသည့် အလုပ်ကိုဘဲ တစ်သက်လုံး စွဲစွဲမြဲမြဲ ရိုးမြေကျ လုပ်သွားလေတော့သည်။ စာကူးသည့် အလုပ်မှတစ်ပါး အခြား အလုပ်ဟူသည် သူ့အဖို့ ဤလောက ကမ္ဘာတွင် မရှိတော့ပြီ။

အကာကီးသည် အဝတ်အစားကိုလည်း ဂရုစိုက်သည့် လူစားမဟုတ်။ နဂိုက အစိမ်းရောင် သူ့ကုတ်အင်္ကျီမှာ ယခုတော့ အရောင်များပင် ပြယ်လွင့်ကာ မွဲခြောက်ခြောက် အရောင်ပြောင်းခဲ့ပြီ။ အင်္ကျီကော်လံမှာလည်း တိုနဲ့နဲ့ ကျဉ်းကျပ်ကျပ်။ သူ့လည်ပင်းမှာ သူတကာထက်ပိုပြီး ရှည်သည်လည်း မဟုတ်ပါဘဲလျက်နှင့် အင်္ကျီ ကော်လံတိုနဲ့နဲ့ ဖြစ်နေသဖြင့် လည်ပင်းမှာ ရှည်ငေါထွက်နေတော့သည်။ ကော်ပတ် ရုပ်ရောင်းသည့် ဈေးသည်များ ခေါင်းပေါ်တွင် ပလတ်စတစ်ကြောင်ရုပ်ကို တင်လာသည့်နည်း၊ အကာကီးပုံက လာလိုက်လျှင်လည်း လည်ပင်းတလှုပ်လှုပ်၊ ခေါင်းတလှုပ်လှုပ်။

အကာကီး၏ ကုတ်အင်္ကျီတွင် ကောက်ရိုးမျှင်လိုလို အပ်ချည်မျှင်လိုလို အမျှင်တစ်စ အမြဲ ကပ်ငြိနေတတ်သည်။ အကာကီးကလည်း အမှိုက်သရိုက်များ လှမ်းပစ် သွန်ကြဲလေ့ရှိသော အိမ်ပြုတင်းပေါက်များအောက်မှ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဖြတ်ကူးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ဦးထုပ်တွင် ဖရဲသီးခွံလိုလို အမှိုက်စတွေ အမြဲတမ်း ကပ်ပါလာတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အကာကီးသည် လမ်းထဲတွင် ဘာတွေ ဘယ်လောက်ပင် ဖြစ်နေ ဖြစ်နေ၊ ဘယ်တော့မျှ လှည့်ကြည့်တတ်သူ မဟုတ်။ စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်။ သည်နေရာတွင် သူ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် စာရေးများနှင့် ကွာလှသည်။ ဟိုလူများက မျက်စိ အလွန်လျင်သည်။ အကင်းပါးကြသည်။ မြင်တတ်လိုက်ကြသည်မှာကလည်း ပြောစရာမရှိတော့။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာသော လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လျှင် ဘောင်းဘီကြယ်သီးစေ့ ပြုတ်နေသည်မှအစ၊ စေ့စေ့စပ်စပ် မြင်တတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ မဲ့ပြုံး ပြုံးတတ်၊ ကဲ့ရဲ့ စကား ဆိုတတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

အကာကီး၏ မျက်လုံးများသည် တစ်ခုခုအပေါ်တွင် အမြဲ စူးစိုက် ကျရောက်

နေတတ်သည်။ ရှင်းလင်း ညီညာပြီး သေသပ်လှပသော သူ့လက်ရေးတွေ၊ သူ့စာလုံးတွေက လွဲလျှင် သူသည် ဘာကိုမျှ မမြင်။ လမ်းပေါ်တွင် လျှောက်နေသည်ဆိုလျှင်လည်း ရထားလုံးမှ မြင်းနှင့် တိုးတိုက်မိမှ၊ သူ့မျက်နှာပြင်ကို လေစိမ်း ရုတ်တရက် ဖြတ်တိုက်လေမှ စာလုံးများ မျဉ်းကြောင်းများ အတွင်း၌ မရှိဘဲ လမ်းလယ်ခေါင်တွင် ရောက်နေသော သူ့အဖြစ်ကို သတိပြုမိတတ်သူ ဖြစ်သည်။

အကာကီးသည် အိမ်ကိုပြန်ရောက်ပြီဆိုလျှင် စားပွဲ၌ထိုင်ကာ ဂေါ်ဖီစွပ်ပြုပ်ကို အငမ်းမရ သောက်သည်။ ပြီးလျှင် အမဲသားနှင့် ကြက်သွန်ချဉ်ကို တမြုံမြုံ ဝါးသည်။ အရသာ ချိုသည်။ ခါးသည် သူမသိ။ ယင်တသောသောနှင့်ပင် ရှိသမျှ အစာကို စားသည်။ ဗိုက်ပြည့်ပြီဆိုလျှင် စားပွဲမှ ထသည်။ ပြီးလျှင် မင်အိုးကို ဆွဲကာ ရုံးမှယူလာသော စာရွက်များကို ထုတ်ပြီး ကူးရေးလေတော့သည်။ သည်လိုမှ ရုံးကိစ္စ ကူးရေးစရာ ဘာမျှ မရှိတော့ဟုဆိုလျှင် သူစိတ်ကူးပေါက်ရာ ရောက်တတ်ရာများကို ရေးကူးနေတော့သည်။ သို့သော် သူ ရေးကူးလေ့ရှိသော စာများမှာမူ အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များထံ တင်ပြရမည့်စာများ ဖြစ်နေတတ်သည်။

ပီတာစဘတ်မြို့၏ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခွင်လုံး အုံ့မှိုင်း မှောင်ပြာလာသည့် အချိန်တွင် ရုံးသူရုံးသားများသည် ညစာကို ဗိုက်ပြည့်နံ့ကား စားသောက်ကြတော့သည်။ ဝင်ငွေကောင်းသူက ကောင်းသလို၊ ဝင်ငွေနည်းသူက နည်းသလို ကိုယ့်အကြိုက် ကိုယ့်စရိုက် စားသောက်ကြသည်။ အလုပ်အားချိန်၊ ရုံးအားချိန်၊ နားနေချိန်၊ အပန်းဖြေချိန်၊ ရသမျှ အချိန်လေးကို လုပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး နေထိုင်ကြသည်။ အချို့က ဇာတ်ပွဲကပွဲရုံ၊ အချို့က လမ်းလျှောက်၊ အချို့က ချောချောလှလှ ကောင်မလေးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း အချိန်ဖြုန်းကြသည်။ အချို့က အားလပ်သည့် ညနေခင်းတွင် သူတို့ရုံးမှ အချောအလှဆုံး စာရေးမလေးအကြောင်းကို မစားရ ဝခမန်း ပြောရင်း အချိန်ကုန် လွန်တတ်ကြသည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အပေါင်းအသင်း စာရေးများ၏အိမ်သို့ သွားရောက် လည်ပတ်ကြသည်။ စာရေးများ၏ နေအိမ်က များသောအားဖြင့် လေးထပ်တိုက်၊ ငါးထပ်တိုက်၊ အိမ်ခန်းနှင့် မီးဖိုက တစ်ဆက်တည်း။ အချို့စာရေးအိမ်များသည် အပြင်သို့ထွက်ပြီး မစားမသောက်၊ မသုံးမစွဲ၊ မပျော်ပါးဘဲ ခြစ်ခြတ်ပြီး ဝယ်ယူထားသော မီးအိမ်များ၊ ပစ္စည်း ပစ္စယများကို အိမ်ရှေ့တွင် အလှထုတ်၍ ပြထား

တတ်ကြသည်။ စာရေးအချို့ကမူ တစ်ယောက်ယောက်၏ အိမ်တွင် လူစုပြီး ဖဲဝိုင်းထောင် ကစားကြသည်။ အချို့က လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်သူ၊ အချို့က မုန့်စားသူ။ ဖဲကစားရင်း ဆေးတံရည်ကြီးများကိုခဲပြီး ဖွာသူက ဖွာနေတတ်သည်။ မီးခိုးက တထောင်းထောင်း။ အထက်လူကြီးတွေ အကြောင်း မကောင်းပြောသူက ပြောသည်။ ဘာမျှ ပြောစရာမရှိတော့ဟုဆိုလျှင် ရှေးရှေးကအကြောင်း ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်း ပုံတိုပတ်စ များကို ပြောချင် ပြောနေတတ်ကြသည်။

သူတကာတွေ ပျော်နေကြသော်လည်း အကာကီးတစ်ယောက်မှာမူ မပျော်နိုင်။ မပါးနိုင်။ စုစုဝေးဝေး လူအုပ်ထဲတွင် သူ့ကို တွေ့နိုင်ခဲ့ဘိ၊ မြင်နိုင်ခဲ့ဘိခြင်း။

အကာကီးသည် အားရပါးရ စာကူး၍ ပြီးစီးပြီဆိုလျှင် နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့ထံသို့ ရောက်လာမည့် စာများကို မျှော်ကိုးရင်း အိပ်ရာဝင်တော့သည်။ တစ်နှစ်လျှင် ရှုဘယ်ငွေ လေးရာသာ ရသော ရုံးစာရေးတစ်ယောက်၏ ဘဝသည် ဤသို့ပင် စီးမော့၍နေတော့၏။ သူကတော့ သူ့ဘဝကိုသူ ကျေနပ်၍နေသည်။ ကျန်လူများ၏ ဘဝမှာလည်း အပြောင်းအလဲ ရှိလျှင်ရှိ၊ မရှိလျှင် ဤပုံအတိုင်းပင် စခန်းသွားနေကြရတော့မည်ပင်။

ပီတာစဘတ်တွင် တစ်နှစ်မှ ရှုဘယ်ငွေ လေးရာသာ ဝင်ငွေရှိသော စာရေးစာချီများကို နှိပ်စက်နေသည့် အရာတစ်ခု ရှိသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ အအေးဒဏ်ပင် ဖြစ်သည်။ အချို့လူတွေကတော့ အအေးသည် ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်းသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မနက် ၈ နာရီနှင့် ၉ နာရီ အချိန်အတွင်းဆိုလျှင် လမ်းတိုင်းသည် ရုံးသွားရုံးလာများနှင့် ပြည့်နှက်၍ နေတတ်သည်။ ထိုအချိန်ရောက်လျှင် နှင်းတွေက တသဲသဲ ကျစပြုတော့သည်။ ရာသီဥတု အေးလာလိုက်ပုံကလည်း အနွေးထည် ဝတ်နိုင်သူ အရာရှိကြီးများပင် ခေါင်းတဆစ်ဆစ်ကိုက်ပြီး မျက်ရည် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျသည်အထိ ခံစားရသည်။ အနွေးထည်ကောင်းကောင်း မဝတ်နိုင်ကြသည့် အောက်ဆုံး အလွှာမှ ရုံးစာရေးများမှမူ ချုပ်ရိုးပြေပြတ်နေသော ကုတ်အင်္ကျီများကိုချွတ်ပြီး ကိုယ်ကိုခြုံ၍ ရုံးရောက်သည်အထိ ပြေးလွှား သုတ်ခြေတင်ကြရတော့သည်။

စာရေးများသည် ရုံးသို့ရောက်လျှင် တံခါးစောင့်၏ အခန်းထဲသို့ အပြေးဝင်ကာ သွေးပူအောင် ခုန်ကြရသည်။ ထိုအခါကျမှပင် နှင်းခဲများနှင့်အတူ အေးခဲ၍ သွားခဲ့သော

သူတို့၏ အရည်အသွေးနှင့် စွမ်းရည်သတ္တိများလည်း ပြန်ပေါ်လာကြရတော့သည်။

အကာကီးလည်း သူများတကာတွေလိုပင် အအေးဒဏ်မှလွတ်အောင် ပြေးနိုင်သမျှ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးခဲ့သော်လည်း နောက်ကျောနှင့် လက်မောင်း နေရာတို့တွင် တစ်စစ်စစ် ကိုက်ခဲနေသည်ကို သတိထား မိလာသည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို သူပြန်၍ ကြည့်ရှုမိသောအခါ ပခုံးနှင့်ကျောဘက်တွင် နှစ်နေရာ၊ သုံးနေရာ ပေါက်ပြဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့ကုတ်အင်္ကျီမှာ အင်္ကျီနှင့်ပင် မတူချင်တော့။ ဇာပုဝါးပါးစလို ဖြစ်နေချေပြီ။ အင်္ကျီက ဟောင်းလှ အိုလှပြီ။ ပါးလိုက်သည်ကလည်း ထုတ်ချင်းပေါက် မြင်ရလေမည်လား မှတ်ရသည်။ အတွင်းခံ လိုင်နင်စများပင် ပြေလျက် ရှိနေပြီ။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ ထိုသို့ စုတ်ပြတ်နေသောကြောင့်လည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စာရေးများက ပြောင်လှောင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အင်္ကျီမှာ ကုတ်အင်္ကျီဟုပင် ခေါ်ချင်စရာ မကောင်းတော့။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်္ကျီအိုကြီးဟု ခေါ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အင်္ကျီက ခပ်ဆန်းဆန်း။ ကော်လံကိုဖြတ်၍ အပေါက်အပြဲများကို ဖာထေးထားရသဖြင့် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုလိုက်လာသည်။ ဖာထေးခိုင်းရသည့် အလုပ်ကလည်း အပ်ချုပ်သမားများအဖို့ အော့ကြောလန်လှသည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် နိုင်လှပြီ။

သူ့အင်္ကျီမှာ ချွတ်ယွင်းချက် အပြစ်အနာအဆာများကို တွေ့ရသောအခါ အကာကီးသည် အင်္ကျီကို အပ်ချုပ်သမား ပက်ထရိုဗစ်ထံသို့ ယူသွားမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ ပက်ထရိုဗစ်ကား သုံးထပ်တိုက်ခန်းတွင် နေသူဖြစ်သည်။ လူက မျက်စိတစ်ဖက်လပ်။ ကျောက်ပေါက်မာ သက်သက်။ ရုံးစာရေးများ၏ အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီနှင့် ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်း မှန်သမျှတို့ကို ပြင်ချုပ်ပေးသည့် နေရာတွင် နာမည်ကြီးဖြစ်သည်။ မူးမနေသည့်အခါမျိုး၊ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်နေသည့်အခါမျိုးတွင် ကောင်းကောင်း ပြင်၍ ချုပ်ပေးတတ်သည်။

အပ်ချုပ်သမားအကြောင်းကို စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့လည်း မလုပ်လိုလှပါ။ သို့သော်လည်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်များ အကြောင်းကို ဖော်ပြရသည်မှာ ထုံးစံဖြစ်နေ၍ ဤနေရာတွင် ပက်ထရိုဗစ် အကြောင်းကို ဖော်ပြခြင်း

ဖြစ်သည်။ ကနဦးက ပက်ထရိုဗစ်၏ အမည်မှာ ဂရီဂေါ့ရီ ဖြစ်သည်။ မြေကျွန်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ မြေကျွန်ဘဝမှ လွတ်သောအခါ သူ့အမည်ကို ပက်ထရိုဗစ်ဟု ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည်။ ပက်ထရိုဗစ်သည် အရက်ကိုလည်း အလွန်အကျွံ သောက်သူဖြစ်သည်။ နွေကြီးရက်ကြီးများပင် မရှောင်တတ်။ အစကတော့ နွေကြီးရက်ကြီးများ ဆိုလျှင် မသောက်ဘဲ ရှောင်သေးသည်။ နောက်တော့ မနေနိုင်တော့။ တောက်လျှောက် ကြိတ်တော့သည်။ သည်နေရာမှာတော့ ပက်ထရိုဗစ်သည် ဘေးဘိုးများ၏ ခြေရာကို နင်းနိုင်သူဖြစ်သည်။

ပက်ထရိုဗစ်သည် မိန်းမနှင့် ရန်ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် “ဟဲ့ ... ဒိဋ္ဌိမ၊ ဂျာမန်မ” ဟု အော်ဆဲတတ်သည်။ ပက်ထရိုဗစ်၏ ဇနီးသည် ဦးထုပ် အမြဲဆောင်းလေ့ရှိသည်။ ရုပ်ကတော့ မလှ။ လူတွေကမူ သူမကို လမ်းမှာတွေ့လျှင် လှည့်ကြည့်ပြီး အသံသေး အသံကြောင်များဖြင့် ဟစ်အော်သွားတတ်ကြသည်။

အကာကီးသည် ပက်ထရိုဗစ်၏ အိမ်ခန်း လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။ လှေကားတွေက ရွံ့ဗွက် ရေဗွက်ထဲ တရွဲရွဲ။ ဇဝက်သာအနံ့က တထောင်းထောင်း ထနေသည်။ မျက်စိထဲ စူးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပီတာစဘတ်၏ အိမ်နောက်ဖေး လှေကားများတွင် သည်အနံ့က အမြဲတမ်း နံစော် သင်းထုံတတ်စမြဲ။

အကာကီးသည် လှေကားထစ်အတိုင်း တစ်လှမ်းချင်းတက်လာရင်း သူ့ကုတ်အင်္ကျီပြင်ခကို ပက်ထရိုဗစ်က ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ တောင်းမည်လဲဆိုသည်ကို စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှလည်း နှစ်ရှုဘယ်ထက် ပိုမပေးဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ပက်ထရိုဗစ်၏ အိမ်တံခါးမှာ ဖွင့်ထားလျက်။ သူ့မိန်းမက ငါးဟင်းချက်နေသည်။ မီးဖိုချောင်တစ်ခုလုံးတွင် မီးခိုးလုံးများက အလိပ်လိုက် တက်နေသည်။ ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ အကာကီးသည် မီးဖိုချောင် အခန်းတံခါးကို ဖြတ်လျှောက်၍ လာခဲ့သည်။ ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်နေသူ ပက်ထရိုဗစ်၏မိန်းမကို သူမမြင်။ အခြားအခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခန်းထဲသို့ ရောက်လေမှပင် မောင်မင်းကြီးသား ပက်ထရိုဗစ်ကို သစ်သား စားပွဲကြမ်းကြီးပေါ်တွင် အမြိုင့်သားထိုင်လျက် တွေ့ရလေတော့သည်။

ခြေနှစ်ချောင်းကို ချိတ်ထားပုံကလည်း တကယ့် တူရကီ မျိုးကြီးမတ်ကြီးများပုံနှယ် အကျအန။

ပက်ထရိုဗစ်ကို မြင်မြင်ချင်း အကာကီး အဦးဆုံး သတိထားမိလိုက်သော အရာကား ပက်ထရိုဗစ်၏ ကြီးမားသော ခြေချောင်းများပင်။ ခြေသည်းတွေက လိမ်ကောက်ကောက်၊ လိပ်ကျော့ကုန်းလို ထူခေါက်ခေါက်၊ မာကလည်း မာကျောပုံရသည်။ လည်ပင်းတွင် ပိုးနှင့်ချည်ကို လိမ်ကျစ်ထားသည့် ကြိုးကွင်းတစ်ကွင်းကို စွပ်ထားသည်။ နူးနှစ်လုံးပေါ်တွင် အကျီအဟောင်းတစ်ထည်ကို လွှားထားသည်။ မည်းမှောင်သော အခန်း အတွင်းတွင် ပက်ထရိုဗစ်သည် အပ်ပေါက်ကို ထိုး၍နေသည်။ အပ်ချည်မျှင်ကို စမ်းထိုးရင်း သူသည် တစ်ယောက်တည်း ဒေါပွ၍ နေတော့သည်။

“အပ်ချည်ကြီးကလည်းကွာ...၊ ချီး မှဘဲ၊ တပ်လို့ကို မရဘူး။ ငါ့ကို သက်သက် နှိပ်စက် နေသလား မသိဘူး။ မအေ.....”

ပက်ထရိုဗစ် ဒေါပွဲနေချိန်တွင် သူရောက်လာမိလျက်သား ဖြစ်နေသဖြင့် အကာကီးသည် စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ်ကျ၍ သွားမိသည်။ ပက်ထရိုဗစ်ကား ခပ်ပေါက်ပေါက် ခပ်ထွေထွေ ဖြစ်နေချိန်မျိုးတွင် စကားပြောလို့ဆိုလို့ အင်မတန်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် ဈေးစကား ပြောလျှင် အလွန်အဆင်ပြေသည်။ လိုက်လိုက် လျော့လျော့ ရှိတတ်သည်။ အကာကီးကိုပင် သူက ပြန်ပြီး တရိုတသေ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ဦးမည်။ နောက်ပိုင်းမှ မူးနေ၍ ဈေးလျှော့ တောင်းလိုက်တာပါ။ ထပ်ပေးပါ ဆိုဦးမည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်မူ ငွေ ဆယ်ကိုပက်လောက်တော့ ထပ်ပေးရတတ်သည်။

သို့သော်လည်း ပက်ထရိုဗစ် မူးမနေသည့် အချိန်မျိုးနှင့် သွားတိုလျှင်ကား မလွယ်။ ပက်ထရိုဗစ်သည် စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောတတ်သည်။ ပြောရဆိုရသည်မှာ အင်မတန် လက်ပေါက်ကပ်သည်။ တောင်းလိုက်သည့်ဈေးက မိုးထိုးနေတတ်သည်။ တရားလွန် ဖြစ်တတ်သည်။ အကာကီးကလည်း ဤသည်ကို မသိမဟုတ်။ သိသည်ပင်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာရုံသာပင်။

ယခု ပက်ထရိုဗစ်ကို အကာကီး မြင်လိုက်ချိန်တွင် ပက်ထရိုဗစ်ကား အကောင်းသား ပကတိ။ အရက်သောက်၍ မထား။ ထို့ကြောင့် ပြန်လှည့်ထွက်ဖို့ သူ

ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ နောက်ကျသွားရသည်။ ဆုတ်၍ မရတော့။

ပက်ထရိုဗစ်သည် အကာကီးကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ အကာကီး၏ နှုတ်က ရုတ်တရက် ပွင့်ထွက်သွားသည်။

“ပက်ထရိုဗစ်...”

“လာဗျာ” ဟု ပက်ထရိုဗစ်က ဆိုသည်။ မျက်စိအစုံက အကာကီး၏ လက်ထဲမှ ပစ္စည်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ဘာပစ္စည်းများပါလိမ့်။

“ဒီလိုဗျ ပက်ထရိုဗစ်။ ကျနော် ခင်ဗျားဆီကို လာခဲ့တာဘဲဗျာ။ လာရတဲ့ အကြောင်းကတော့ ... အဲ ... ဟိုဟာ..”

အကာကီးသည် စကားကို ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ အမြီးအမောက် အဆီအငေါ မတည့် ပြောနေတော့သည်။ စကားတစ်ခွန်းကို လေးလေနက်နက် ပြောရတော့မည်ဆိုလျှင် သူ့မှာ ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ သည်လိုပင် တစ်ပိုင်းတစ်စတွေ တန်းလန်းတွေနှင့် ဖြစ်နေတတ်သည်။ “ဒါက ဒီလိုပါ။ ဆိုလိုတာက...” ဟူသော စကားတွေနှင့် လုံးချာ ရိုက်နေတတ်သည်။ ဆုံးအောင် ဆက်မပြောတတ်တော့။ ပြောရမည့်စကားလည်း မေ့သွားတော့သည်။

“အင်း...၊ ဆိုစမ်းပါဦး ကိုယ့်လူ” ဟု ပက်ထရိုဗစ်က မေးသည်။ ပြောရင်း အကာကီး၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကို သူ၏ တစ်ဖက်တည်းသော မျက်လုံးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ အင်္ကျီကော်လံ၊ လက်၊ နောက်ကျော၊ ခါးနှင့် ကြယ်သီးပေါက်များ။ ဒါသည် သူ့အလုပ်၊ လူတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း အပ်ချုပ်သမားများ လုပ်နေကျအလုပ်။

“ဒီလို ပက်ထရိုဗစ်ရဲ့။ ကျနော် ကုတ်အင်္ကျီဗျာ။ ကောင်းတော့ အကောင်းကြီးဘဲ ရှိပါသေးရဲ့။ အဲ.. နည်းနည်း ညစ်ပေနေလို့ အစုတ်ပုံတော့ ပေါက်နေတယ်ဗျာ။ နောက်ကျောဘက်မှာ နည်းနည်း ပေါက်ပြဲနေတယ်။ ဒီဘက် ပခုံးပေါ်မှာလည်း သိပ်မကောင်းချင်တော့ဘူး။ မလုံချင်တော့ဘူး။”

ပက်ထရိုဗစ်သည် အကာကီး၏ ဖိုးရီးဖားယား အင်္ကျီကြီးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် လွှားခနဲ ဖြန့်ခင်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ကြည်ပြီးလျှင် သူ့ခေါင်းကို သွက်သွက်ပါအောင် ခါယမ်းလိုက်သည်။ တွင်တွင် ယမ်းတော့သည်။ ပြတင်းပေါက် အောက်ဘက် ဘောင်ပေါ်မှ နာရှူဆေးဘူးကို လှမ်းဆွဲပြီး ရှူလိုက်သည်။

နာရှူဆေးဘူးပေါ်၌မူ ဗိုလ်ချုပ်ရုပ်ပုံ၊ မျက်နှာနေရာ ချိုင့်ဝင်နေသဖြင့် စတုဂံပိုင်းနှင့် ကော်ကပ်ပိတ်ထားသောကြောင့် ရုပ်ပုံရှင် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကိုမူ မသိရတော့။ ပက်ထရိုဗစ်သည် နာကို တစ်ဝကြီး ရှူလိုက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီကို ဖြန့်ကြည့် လိုက်ပြန်သည်။ အလင်းရောင်၌ ထောင်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ခါလိုက်သည်။ အင်္ကျီ လိုင်နင်များကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်ပြန်သည်။

ပက်ထရိုဗစ်သည် နာရှူဆေးတောင့်ကို နာခေါင်းထဲသို့ထည့်ပြီး ရှူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှူဆေးတောင့်ကို ပြန်ပိတ်ပြီး အောက်သို့ချထားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအင်္ကျီ ပြင်လို့ မရနိုင်တော့ဘူးဗျာ။ အင်္ကျီက အခြေအနေ အတော် ဆိုးနေပြီ။” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပက်ထရိုဗစ်၏ စကားကို ကြားလိုက်သောအခါ အကာကီး၏ အသည်းနှလုံး အစုံမှာ ကျမ်းထိုးမှောက်ခုန်ဖြစ်၍သွားသည်။ စိတ်လည်း အတော်ထိခိုက်၍သွားသည်။

“ပြင်... ပြင်ချုပ်ပေးလို့ တကယ့်ကို မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား ပက်ထရိုဗစ်ရယ်..။ ပေါက်ပြဲနေတာက ပခုံးတစ်ပိုက်လောက်ပါဘဲ။ ခင်ဗျားမှာ ဖြတ်စ ညှပ်စ အပိုင်းအစတွေများ မရှိတော့ဘူးလားဗျာ။”

အကာကီးသည် ပက်ထရိုဗစ်အား တိုးလျှိုးတောင်းပန်၍ နေတော့သည်။

“ပိတ်ပိုင်းစတွေကတော့ ရှာရင် တစ်လှေကြီး တွေ့နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပြင်ချုပ်လို့ မရတော့ဘူးဗျာ။ တစ်ထည်လုံး ရိနေပါပြီ။ အပ်ပေါက်ရုံနဲ့ ခင်ဗျားအင်္ကျီက စုတ်ပြဲသွားမယ့်ပုံဘဲ” ဟု ပက်ထရိုဗစ်က ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ဖာထေးမယ် ဆိုရင်ကောဗျာ။”

“ဗာစရာလည်း မရှိတော့ဘူး ဟေ့လူ။ ခင်ဗျား ကုတ်အင်္ကျီက အစစ်ပါလို့ မိုးကြိုးပစ် ဘုရားစူး ကျိန်ပြောရမယ့်ဘဝ ရောက်နေပြီ။ လေတိုက်ရင်တောင် ချုပ်ရိုးတွေက တစ်စချင်း ပြေကုန်မယ့် အင်္ကျီဘဲ”

“နည်းနည်း ခိုင်အောင်တော့ ခင်ဗျား လုပ်ပေးနိုင်မှာပါ ပက်ထရီဗစ်ရယ်။ ကျနော် ဆိုလိုတာက အဲ...”

“ရော.... ခက်ပြီ။ မရတော့ပါဘူး ဆိုနေမှပျ။ ခင်ဗျားအင်္ကျီ ဘယ်လိုမှကို ပြင်ချုပ်ပေးလို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ တစ်စက်မှ မကောင်းတော့ဘူးပျ။ အဲ.. တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ရာသီဥတု အချမ်းဒက် လွန်ကဲလာပြီဆိုရင်တော့ အဲ့ဒီကုတ်အင်္ကျီနဲ့ပဲ ခင်ဗျား ခြေထောက်တွေ နွေးအောင် ပတ်ပေတော့။ ခြေအိတ်ဆိုတာက အလကားဘဲပျ သိလား။ နွေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုဂျာမန်တွေကတော့ အဲ့ဒီလိုလုပ်ပြီး ငွေရှာနေကြတာဘဲ။ ဒီမှာ ကျုပ်ပြောမယ်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျား အင်္ကျီသစ်တစ်ထည်ဘဲ ထပ်ချုပ်ပါတော့ဗျာ။”

ပက်ထရီဗစ်က စကားကုန်ပင် ပြောချလိုက်သည်။ ပက်ထရီဗစ်သည် အခွင့်ကြိုလျှင်ကြိုသလို ဂျာမန်တွေကိုလည်း နှိမ်လိုက်သေးသည်။ ဤသည်မှာ သူ့အကျင့် ဖြစ်နေသည်။

အသစ်။ အသစ်ဆိုသည့်စကားကို ပက်ထရီဗစ်ထံမှ ကြားလိုက်ရသည့်အခါ အကာကီးသည် မျက်လုံးများပင် ပြာမှိုင်း၍ သွားတော့သည်။ အခန်းထဲ ရှိရှိသမျှ အရာအားလုံးသည် မြင်ကွင်းထဲတွင် မှုန်ဝါးသွားကြသည်။ သဲသဲကွဲကွဲ ဘာကိုမျှ သူ မမြင်ရတော့။ ပက်ထရီဗစ် စောစောက ရှူခွဲသော နှာရှူဆေးဘူးကိုသာ ကောက်ယူ၍ ရှူပစ်လိုက်ချင်မိတော့သည်။

“အသစ် ... အသစ်ချုပ်ပါ ဟုတ်လား။ ကျုပ်မှာ ချုပ်ဖို့ ငွေမှမရှိဘဲဗျာ။” အကာကီးသည် အိပ်မက်မက်နေသလို ကယောင်ကတမ်းပင် ပြောလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အသစ်ချုပ်ရမယ်”

ပက်ထရိုဗစ်က ခပ်တင်းတင်းပင် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီလေ။ အသစ်ချုပ်ရရင် ဘယ်လောက်လဲ”

“ဘာလဲ၊ ငွေ ဘယ်လောက် ကျမလဲ မေးတာလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်”

“ရှုဘယ် တစ်ရာငါးဆယ်လောက်တော့ ကုန်မှာဘဲ”

ပက်ထရိုဗစ်သည် သူ့နှုတ်ခမ်းကို ဟန်ပါပါ ကိုက်ထားလိုက်သည်။ သည်လူက လူတစ်ဖက်သားကို စိတ်ထိခိုက်သွား အတော် လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူ့ကြောင့် လူတစ်ယောက် စိတ်ကသိကအောင့် ဖြစ်ရသည်ဆိုလျှင် အတော် ကျေနပ်နေတတ်သည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ သူ့စကားကြောင့် လူတစ်ဖက်သား မျက်ကလဲဆန်ပြာ ဖြစ်သွား မသွား ဆိုသည်ကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေတတ်သည်။

“ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ရှုဘယ် တစ်ရာငါးဆယ်တောင် ပေးရမယ် ဟုတ်လား”

အကာကီးသည် အလန့်တကြားပင် အော်လိုက်မိသည်။ ဤသို့ အော်လိုက်မိခြင်း သည် သူ့တစ်သက်တာတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အော်ဟစ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ အကာကီးသည် စကားနည်း နှုတ်ဆိတ် နေလာခဲ့သည့်သူ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ အင်္ကျီကို လိုက်လို့ပေါ့ဗျာ။ ကော်လာမှာ မြွေပါမွေးနဲ့ ပိုးသားကွပ် ခေါင်းစွပ်နဲ့ဆိုရင် ရှုဘယ် နှစ်ရာလောက်တောင် ကျသွားမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ပက်ထရိုဗစ်ရယ်၊ ကျုပ်ကို ပြင်ရုံသာ ပြင်ချုပ်ပေးပါလား၊ နည်းနည်းခံရင် တော်ပါပြီဗျာ။”

အကာကီးသည် ပက်ထရိုဗစ်၏ စကားကို နားမဝင်။ နားလည်း မထောင်ဘဲ တောင်းပန်တိုးလျှိုး၍ နေတော့သည်။

“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ ကောင်းလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလကားဘဲ၊ ပိုက်ဆံကုန်တာနဲ့

လုပ်ရတာ အချိန်ကုန်တာဘဲ အဖတ်တင်မယ်”

အကာကီးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ ပက်ထရိုဗစ်၏ အိမ်မှ ထွက်လာ ခဲ့တော့သည်။

သူထွက်သွားသောအခါ ပက်ထရိုဗစ်သည် ချုပ်လက်စ အလုပ်ကိုရပ်ကာ အချိန် အတော်ကြာမျှ မလှုပ်မယှက် ထိုင်၍နေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ဟန်ပါပါ ကိုက်ထား လိုက်သေးသည်။ သည်ကဲ့သို့ သူလုပ်လိုက်ခြင်းသည် သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အပ်ချုပ်သမား တစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ခြင်းလည်း မည်လေသည်။ ဒါအတွက် သူကျေနပ်၍ နေမိတော့သည်။

လမ်းထဲသို့ အကာကီး ရောက်လာသည်။ အိပ်မက် မက်နေသလားဟုပင် သူ့ကိုယ်သူ ထင်မှတ်မိတော့သည်။

“ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဘူး” ဟု သူသည် နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေမိတော့သည်။ ခဏကြာလျှင် တစ်ကြိမ်

“ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး။ လုံးလုံး မထင်ခဲ့မိဘူး။ ဘယ်လိုမှ မထင်မိခဲ့ဘူး” ဟု ဆို၍ နေပြန်သည်။

ခဏကြာလျှင် တစ်ခါ “ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်ခဲ့မိဘူး။ ဘယ်လို အလုပ်မျိုးလဲ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး” ဟု အကာကီးသည် တတွတ်တွတ် ရေရွတ်၍ နေတော့သည်။

အကာကီးသည်နှုတ်မှ တဖွဖွပြောရင်း ပြန်လာခဲ့သည်။ ခြေထောက်အစုံက အိမ်ဆီသို့မလှည့်ဘဲ ဦးတည်ရာကို လျှောက်နေမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်အရပ်ကို ဦးတည်သွားနေသည် ဆိုသည်ကိုလည်း သူမသိ။ နည်းနည်းမျှ မတွေးမိ။

လမ်းပေါ်သို့ သူလျှောက်၍ နေစဉ် အမှိုက်လှဲသမားက ခေါင်းတိုင်မှ ကျပ်ခိုးများကို လှဲချနေသည်။ သူ့ပခုံးတစ်ခုလုံးမှာ ကျပ်ခိုးမှိုင်းတို့ဖြင့် ပေရေ မည်းနက်သွားတော့သည်။ ဆောက်လက်စ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ထုံးခြောက်များ သူ့အပေါ်သို့ ကွာကျလွင့်စင်လာသည်။

အကာကီးသည် ဘာကိုမျှ သတိမထား။ ဂရုမပြုမိ။ လှံတံကိုထောင်ပြီး ကျွဲချိုထဲမှ ရှူဆေးကို ပွတ်ရှူနေသော အစောင့်နှင့် လူချင်းသွား၍ တိုက်မိလေမှ သတိပြန်ဝင်လာတော့သည်။

“ဟေ့လူ၊ ဘယ်လိုလဲကွာ။ လူကို လာတိုက်ရတယ်လို့ ချီးမှဘဲ။ တစ်လမ်းလုံး သူ့အမေလင်လမ်း ကျနေတာဘဲ။”

အစောင့်ရဲသားက ထအော်သည်။

သည်တော့မှပင် အကာကီးသည် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ အိမ်ဆီသို့ သုတ်ချေတင်ခဲ့တော့၏။ သူ့အဖြစ်ကို သတိဝင်ကာ အတွေးစကို ဖြတ်တောက် လိုက်တော့သည်။ သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း ဟိုပြောသည်ပြော ပြော၍ လာခဲ့သည်။ သူ့ပုံက အသိမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောလာသည့် အတိုင်းပင်။

“မဟုတ်သေးပါဘူးလေ။ အခုချိန်မှာ ပက်ထရိုဗစ်ကို ပြောရမယ့် အချိန်မှ မဟုတ်ဘဲ။ အခုလောက် ဆိုရင်ဘဲ ဒီလူ မိန်းမ အထုအထောင်းကို အတော် ခံနေရလောက်ပြီ။ တနင်္ဂနွေနေ့လောက်မှ သူ့ကို သွားတွေ့ရရင် ကောင်းမယ်။ မသောက်ရလို့ မျက်လုံးစင်းနေတယ်။ မိန်းမကလည်း ငွေထုတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲ့ဒီတုန်း ငွေကလေး နည်းနည်းလောက် သူ့လက်ထဲ ပစ်ထည့်ပေးလိုက်ရင် သူ ချုပ်ပေးမှာဘဲ”

အကာကီးသည် သူ့ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့်ကာ တနင်္ဂနွေနေ့အထိ စောင့်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ် လိုက်လေတော့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အကာကီးသည် ပက်ထရိုဗစ်၏ မိန်းမ အိမ်က အထွက်ကို အဝေးမှ ဆောင့်ဆောင့်ထိုင်၍ စောင့်လေသည်။ မချော အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားသည်ကို မြင်မြင်ချင်းပင် အကာကီးသည် အိမ်ထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လေတော့သည်။ သူ့ရောက်ချိန်တွင် ပက်ထရိုဗစ်မှာ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းက ဝိုက်စိုက်။ မျက်လုံးများက မှေးစင်းလျက်။ အကာကီး ဝင်လာသည်ကို မြင်မြင်ချင်းပင် ပက်ထရိုဗစ်သည် မကောင်းဆိုးရွား အခြောက်လှန့် ခံလိုက်ရသည့်နယ် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ အသစ်ချုပ်မှ ဖြစ်မယ်” ဟု ပက်ထရိုဗစ်က ထအော်သည်။ အကာကီးသည် ပက်ထရိုဗစ်၏ လက်ထဲသို့ ငွေစများကို မပြောမဆို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးဘဲဗျာ။ ခင်ဗျားပေးတဲ့ငွေနဲ့ဘဲ ကျုပ်နည်းနည်း သွားချလိုက်ဦးမယ်။ ခင်ဗျား ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ ပူမနေပါနဲ့ဗျာ။ စိတ်ချပါ။ ဒါ ဘာမှ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ဥစ္စာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခင်ဗျားအတွက် ပထမတန်းစား အင်္ကျီကို ကျုပ်ချုပ်ပေးမယ်။ စိတ်ချ ကိုယ့်လူ။ ဟုတ်ပြီလား။”

အကာကီးကမူ ကုတ်အင်္ကျီကို အသစ်မချုပ်ချင်။ ပြင်ရုံသာ ပြင်ချင်သည်။ ပြင်ဖို့အတွက် ရေလာမြောင်းပေး စကားကြောင်းကြည့်ချင်သေးသည်။ သို့သော် ပက်ထရိုဗစ်ကား ဘူးဆို ဖရုံမသီးသည့်လူ။ သူ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ အသစ် စကားကိုသာ တွင်တွင် ဇွတ်ပြောနေတော့သည်။

“ကျုပ် အသစ်ချုပ်ပေးပွဲမယ်ဗျာ။ စိတ်ချစမ်းပါ။ ခင်ဗျား ကုတ်အင်္ကျီကို ကော်လံမှာ ငွေပြားတောင် ထည့်ပေးလိုက်ပါဦးမယ်”

သည်တော့မှပင် ပက်ထရိုဗစ်သည် ကုတ်အင်္ကျီသစ်ကို မဖြစ်မနေ ချုပ်ပေးတော့မည် ဆိုသည်ကို အကာကီး နားလည်သဘောပေါက်သွားကာ လက်မြောက် လိုက်ရတော့သည်။ အကာကီးသည် စိတ်ဓာတ်လည်း အတော်ပင် ကျဆင်းသွားသည်။ ငွေ၊ ငွေဘယ်က ရမည်နည်း။ လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့တွင်တော့ ဘောနပ်ဆုငွေ ရစရာရှိသည်။ သို့သော် ထိုငွေကိုလည်း သုံးစွဲ၍ မဖြစ်နိုင်။ အခြားကိစ္စအတွက် သုံးရဦးမည်။ အကာကီးမှာ ဘောင်းဘီ အသစ်တစ်ထည်လည်း ထပ်ချုပ်ရဦးမည်။ ဖိနပ်ချုပ်သမားကိုလည်း ဖိနပ်ပြင်ခ ပေးရဦးမည်။ ပြီးလျှင် ရုပ်အင်္ကျီ သုံးထည်နှင့် အောက်ခံဘောင်းဘီ နှစ်ထည်အတွက် ချုပ်ခပေးစရာ ကျန်သေးသည်။ အောက်ခံဘောင်းဘီမှာလည်း မကောင်းတော့။ မကောင်းလိုက်သည့် အဖြစ်ကလည်း ပြော၍ပင် မပြချင်တော့။

ရစရာငွေများမှာ အကာကီးအဖို့ ပေးရမည့် ငွေများချည်းသာ ဖြစ်၍နေတော့သည်။ တစ်ပြားမှပင် ကျန်မည် မဟုတ်တော့။ ရုံးအရာရှိက ရှုဘယ်လေးဆယ်မက ငါးဆယ် ပေးလျှင်ပင် သည်ငွေသည် သူ့အဖို့ ဘာမျှ အကြောင်းမထူး။ ဆင့်ခံတွင်းသို့ နှမ်းပက်သည့်နှယ် အရာထင်မည် မဟုတ်တော့။ ပြီးလျှင် တစ်ခါတရံ၌

ပက်ထရိုဗစ်ကလည်း ငွေတောင်း အင်မတန် ရက်စက်လှသည်။ သည်လိုမှ မတောင်းလျှင်လည်း သူ့မိန်းမက ထဟောက်တတ်၍ ဖြစ်သည်။

“ရှင်.... ရူးများနေသလား။ အလုပ်ကို လက်ခံချင်ရင် အလကား မူးတင်းပဲတင်းနဲ့ လက်ခံလို လက်ခံ၊ ပိုတောင်းချင်တဲ့အခါ မဟားဒရား တောင်းချင်တောင်းနဲ့၊ ဘယ်လို လုပ်နေတာလဲ” ဟု ဟိန်းဟောက်တတ်သည်။

ပက်ထရိုဗစ်သည် ကုတ်အင်္ကျီသစ်ကို ရှုဘယ်ငွေ ရှစ်ဆယ်နှင့် ချုပ်ပေးတော့မည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင်လည်း ရှုဘယ်ငွေ ရှစ်ဆယ်ကို မိမိဘယ်က ရှာဖွေရရှိပါမည်နည်း။ ငွေတစ်ဝက်ကို ကုတ်ကုတ်ကတ်ကတ် ခြစ်ခြပ်စုဆောင်း၍ ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ကျန်တစ်ဝက်ကို မိမိ ဘယ်က ရှာဖွေရရှိနိုင်မည်နည်း။

အကာကီးတွင် စည်းကမ်းတစ်ခုရှိသည်။ တစ်ရှုဘယ် သုံးတိုင်း စုဘူးထဲသို့ ငွေအကြွ တစ်ပြားထည့်ပြီး စုလေ့ရှိသည်။ ခြောက်လကြာလျှင် စုမိသည့် ငွေအကြွများကို ငွေပြားနှင့် ထုတ်လဲသည်။ သည်လိုနှင့် လပေါင်း အတော် ကြာလာသောအခါ သူ့တွင် ရှုဘယ်လေးဆယ်ကျော် စုမိလာခဲ့သည်။ ကျန်လေးဆယ်ကိုမူ သူဘယ်က ရချေမည်နည်း။

အကာကီးသည် အနည်းဆုံး တစ်နှစ်လောက်တော့ အသုံးစားရိတ်ကို လျှော့ပစ် လိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်လားဟုလည်း စဉ်းစားမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ အသုံး စားရိတ်ကိုဘဲ လျှော့ချလိုက်တော့မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ အကာကီးသည် ညနေခင်းများတွင်လည်း လက်ဘက်ရည်သောက် မထွက်တော့။ ညရောက်ပြီ ဆိုလျှင်လည်း ဖယောင်းတိုင် ဝယ်၍ မထွန်းတော့။ အကယ်၍ စာကူးရေးစရာ ရှိနေလျှင် အိမ်ရှင်အဖွားကြီး၏ အခန်းသို့ သွား၍ ကူးသည်။ လမ်းထွက်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဖိနပ် အောက်ခံ မစုတ်မပြုရလေအောင်၊ ကြာရှည်ပိုခံလေအောင်ဟုဆိုကာ ခြေဖျားထောက်၍ လျှောက်သည်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများကိုလည်း မနင်း။ အဝေးကပင် ကွင်းရှောင်သည်။ လမ်းလျှောက်တော့လည်း တကယ့် သာသာဖွဖွ။ အဝတ်အစားကိုလည်း အစုတ်အပြု သက်သာအောင် တစ်ခါတလေမှပင် ခိုဘီအပ်တော့သည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်း အဝတ်အစား ချွတ်လဲသည်။ ချည်ပွအင်္ကျီ ပါးပါးလှုပ်လှုပ်ကို

ဒုံးခံဝတ်သည်။ ထို ချည်ပွအင်္ကျီမှာလည်း ကာလကြာမြင့်လာခဲ့သည့်တိုင် သူ့မှာ မစုတ်မပြဲ ရှိပြီ။

ဤသို့ မြိုးမြီးခြံခြံ ချွေတာနေထိုင်လိုက်ရသဖြင့် ကနဦးမှာမူ အကာကီးမှာ တော်တော်လေး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်း အသားကျလာသောအခါ သူ့မှာ နေသားတကျ ရှိလာသည်။ ညနေ ညခင်းပိုင်းဆိုလျှင် အကာကီးသည် ဘာမျှမစားဘဲ အငတ်ခံ၍ နေတတ်လာသည်။ ကုတ်အင်္ကျီ အသစ်တစ်ထည် ရတော့မည်ဟူသော အတွေးနှင့် စိတ်ထဲ အလိုလို ဝနေသည်။ သူ့အတွေးထဲမှာ အမြဲတမ်း လွမ်းမိုးနေသည်က ကုတ်အင်္ကျီ။ သူ့ဘဝသည် ပြည့်စုံလာပြီဟု ထင်မှတ်လာသည်။ သားနှင့်မယားနှင့် လူတစ်ယောက်လို ခံစားပျော်ရွှင်၍ နေမိသည်။ သူသည် ဘဝတွင် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့။ အထီးကျန် မဟုတ်တော့။ အဖော်မဲ့ မဟုတ်တော့။ သူနှင့်အတူ ခင်တွယ်စရာ တစ်ယောက် လက်တွဲရှိနေပြီ။ ထိုအဖော်ကား ကုတ်အင်္ကျီ။ ဝမ်းစထူထူ၊ ချုပ်ရိုးချုပ်သား ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့နှင့် ချုပ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ အကာကီး၏ ဘဝသည် တက်တက်ကြွကြွ ရှိလာသည်။ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ဖြစ်လာသည်။ ဘဝမှာ ပန်းတိုင်ရှိသောလူတစ်ယောက်လို၊ စိတ်နှလုံးကို ဒုံးဒုံးချထားသော လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်လာသည်။ စိတ်ဓါတ်လည်း ပြင်းထန် ခိုင်မာလာသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် တွေဝေထိုင်းမိုင်းသည့် အရိပ်အယောင်တွေ၊ ယိမ်းယိုင်သည့် အသွင်အပြင်တွေ၊ မပြတ်သားသည့် လက္ခဏာတွေ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိတော့။ သူ့မျက်နှာသည် ကြိမ်ဖန်များစွာပင် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုဖြင့် အမြဲ ဝင်းပ၍နေသည်။ သူ့အတွေး၊ သူ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းများသည်လည်း စူးစူးရှရှ ဖြစ်၍နေတော့သည်။

အင်္ကျီကော်လံတွင် မြွေပါမွေးတပ်၍ ချုပ်ပေးလေမည်လားဟုလည်း အကာကီးသည် တွေးချင်တွေးနေမိသည်။ သည်အကြောင်းကိုချည်း အဖန်တလဲလဲ တွေးနေမိသောအခါ သူ့မှာ သတိလက်လွတ် ဖြစ်လာသည်။ စိတ်က အလုပ်ထဲမှာချည်း ရောက်မနေတော့။ စာကူးနေသည်ပင် မှားတတ်လာသည်။

အကာကီးသည် တစ်လလျှင် အနည်းဆုံးတစ်ကြိမ်ဆိုသလိုပင် ပက်ထရိုဗစ်ထံသို့သွားပြီး ကုတ်အင်္ကျီကိစ္စကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရသည်မှာလည်း အမောပင်။

အင်္ကျီပိတ်စ ဝယ်ရမည့်ဆိုင်၊ ချုပ်ရမည့်အရောင်နှင့် ဈေးနှုန်း။ ပက်ထရိုဗစ်ထံမှ ပြန်လာသည်ဆိုလျှင် စိတ်ထဲတွင် အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ပူပင်သောက ရောက်ရတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျေနပ်မိစမြဲ။ နောက်ဆုံး.. ပိတ်စ ဝယ်ယူပြီးသောအခါ ချုပ်ဖို့ကိစ္စတစ်ခုတည်းသာ ကျန်တော့မည်။ ဤသည်ကို တွေးမိသောအခါ သူသည် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်၍ နေမိတော့သည်။

ကုတ်အင်္ကျီသစ် ချုပ်ရေးကိစ္စသည် သူထင်မှတ်ခဲ့သည်ထက်ပင် ပို၍မြန်ဆန်စွာ ပြီးစီးသွားခဲ့လေသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုံးက သူ့ကို ရူဘယ်ငွေ ခြောက်ဆယ် ထုတ်ပေးသည်။ သူ့အထင် သူမျှော်လင့်ထားခဲ့သည်က ရူဘယ်လေးဆယ်။ အလွန်ဆုံးရမှ လေးဆယ့်ငါးရူဘယ်။ ညွှန်ကြားရေးမှူးသည် အကာကီးတစ်ယောက် ကုတ်အင်္ကျီသစ်အတွက် ငွေလိုနေကြောင်း သိနေရောသလား။ သို့တည်းမဟုတ် သူ့အဖြစ်၊ သူ့အခက်အခဲကို သိရောသလားမသိ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် စာရင်းချုပ်လိုက်တော့ အကာကီးသည် ရူဘယ်နှစ်ဆယ် ပိုရလိုက်သည်ပင်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီဝယ်ဖို့ကိစ္စမှာ တဖြည်းဖြည်း နီးစပ်၍ လာတော့သည်။ နောက်ထပ် နှစ်လ၊ သုံးလလောက် နည်းနည်း အငတ်ခံလိုက်သောအခါ သူလိုအပ်နေသော ရူဘယ်ရှစ်ဆယ် ပြည့်လာခဲ့တော့သည်။ အခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ့နှလုံးခုန်သံသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်။ ယခုအချိန်တွင်တော့ တဒိုင်းဒိုင်း မြန်ဆန်၍နေပြီ။

အကာကီးသည် ငွေပြည့်လျှင်ပြည့်ချင်း ပက်ထရိုဗစ်ဆီသို့ အပြေး ထွက်လာခဲ့သည်။ ပက်ထရိုဗစ်ကို ကုန်တိုက်သို့ ချက်ချင်းခေါ်သွားသည်။ ကုန်တိုက်မှ အကောင်းဆုံး ပိတ်စကို သူတို့ဝယ်ယူလိုက်ကြသည်။ သည်ပိတ်စ ဝယ်ဖို့အတွက် ခြောက်လကြာမျှ သူတို့ စီစဉ်ပြင်ဆင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လော။ ပြီးတော့ လစဉ်လတိုင်း သည်ဆိုင်သို့ သွားပြီး အင်္ကျီဈေးကို အမောတကော မေးခဲ့ရသည်မဟုတ်လော။ အကာကီး သွားပြီး ဈေးမမေးသည့်လဟူ၍ မရှိခဲ့။ ပက်ထရိုဗစ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့ ဝယ်ယူလိုက်သော အင်္ကျီပိတ်စသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံးပိတ်စ၊ သည့်ထက် ကောင်းသည့် ပိတ်စဟူသည် ကမ္ဘာပေါ်၌ မရှိတော့ဟု ညွှန်းဆိုလေသည်။

သူတို့သည် လိုင်နှင့်စအတွက်လည်း ပိတ်ချောတစ်စကို ဝယ်ယူလိုက်ကြသည်။ ကောင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ အသားထူသည်။ သူတို့ရွေးယူလိုက်သော ပိတ်စသည်

နယ်နယ်ရရ မဟုတ်။ ပိုးစထက်ပင် ကောင်းပြီး အရောင်ပြောင်လက်လိုက်သေးသည်ဟု ပက်ထရိုဗစ်က ဆိုသည်။ သူတို့သည် မြွေပါမွေးကို မဝယ်။ မြွေပါမွေးက ဈေးကြီးလွန်းသည်။ ကြောင်မွေး လွယ်လွယ်ကူကူ ဝယ်၍ရသဖြင့် ကြောင်မွေးကိုဘဲ သူတို့ ဝယ်ယူလိုက်ကြသည်။ ကြောင်မွေးမှာ အဝေးကကြည့်လျှင် မြွေပါမွေးနှင့် ခွဲခြား၍မရ။ အတော်တူသည်ဟု ပက်ထရိုဗစ်က ဆိုသည်။

ကုတ်အင်္ကျီမှာ အထပ်ထပ် ပေါက်ချုပ်နေရသဖြင့် ပက်ထရိုဗစ်အဖို့ သီတင်းနှစ်ပတ်လောက် အချိန်ကြာသွားသည်။ အင်္ကျီချုပ်ခကို တစ်ဆယ့်နှစ်ရူဘယ် တောင်းရမည်။ လျော့ယူ၍ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဟု ပက်ထရိုဗစ်က တွက်ထားသည်။ အင်္ကျီကို ပိုးချည်နှင့် ချုပ်ပေးခဲ့ရသည်။ နှစ်ထပ်ပေါက်ပေးခဲ့ရသည်။ ချုပ်ရိုးကို သွားနှင့်ကိုက်ပြီး အရာပေးကာ ပုံဖော်၍ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ချုပ်လုပ်ပေးခဲ့ရသည်။

နေ့ရက်ကိုတော့ ကျနော်တို့ အတိအကျ မပြောပြနိုင်တော့။ ထိုနေ့ကား အကာကီးအဖို့ ဘဝတစ်သက်တွင် အပျော်ရွှင်ဆုံးနေ့ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် ပက်ထရိုဗစ်သည် ကုတ်အင်္ကျီကို ချုပ်ပြီး၍ အကာကီးထံသို့ ယူဆောင်လာသည်။ ပက်ထရိုဗစ် လာချိန်က အကာကီး ရုံးမသွားခင်အချိန်။ မနက်ခင်း။ တကယ့် အချိန်ကောင်း အခါကောင်းဖြစ်သည်။

အအေးဒဏ်က သဲမဲစ ပြုလာသည်။ ပိုအေးတော့မည့်ဟန်။ ပိုပြင်းထန် တော့မည့်ဟန်။ ပက်ထရိုဗစ်သည် အာဂ အပ်ချုပ်သမားကြီး တစ်ယောက်ပုံနယ် ကုတ်အင်္ကျီသစ်ကြီးကို သယ်ယူလာသည်။ အလွန်တရာမှ ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားနေသည့် ဟန်သည် သူ့မျက်နှာတွင် အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာမှ သည်ပုံကို အကာကီး တစ်ခါမျှ မမြင်စဖူး၊ မတွေ့စဖူး။ သူ့အသွင်မှာ တကယ့်အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးတစ်ခုကို အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်လာခဲ့သူ တစ်ယောက်၏ ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ချုပ်ရိုးလောက်သာ ပေါက်တတ် ချုပ်တတ်သည့် ငမောက်ငခြောက် အပ်ချုပ်သမားမျိုး၊ အဟောင်းလောက်သာ ပြင်တတ်သည့် အပ်ချုပ်သမားမျိုးနှင့် အသစ်တစ်ထည်လုံးကို ကျကျနန ချုပ်တတ်သော အပ်ချုပ်သမားတို့ အရည်အချင်း မတူသည့်အဖြစ်ကို ဝင့်ကြွားပြသနေသည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ပက်ထရိုဗစ်သည် အကာကီး၏ ကုတ်အင်္ကျီကို လက်ကိုင်ပုဝါကြီးဖြင့် ထုပ်၍

ယူလာခဲ့သည်။ လက်ကိုင်ပုဝါက လျှော်ပြီးစ၊ ဖွပ်ပြီးစ။ ပက်ထရိုဗစ်သည် ကုတ်အကျီသစ်ကြီးကို လက်ကိုင်ပုဝါထဲမှ ဟန်ပါပါ ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် လက်ကိုင်ပုဝါကို အကျအန ပြန်ခေါက်ကာ အကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ထိုးထည့် လိုက်လေသည်။ ပက်ထရိုဗစ်သည် ကုတ်အကျီကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာကိုင်ကာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ဖြန့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ အကာကီး၏ ပခုံးပေါ်သို့ လွှားခနဲ ပစ်တင် လိုက်လေသည်။

ပက်ထရိုဗစ်သည် အကာကီးကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အကျီဝတ်ပေးသည်။ အကာကီးကလည်း လက်တွေ့သမား။ အကျီလက် အတိုအရှည်ကို ကိုက်မကိုက် ကြည့်သည်။ ပက်ထရိုဗစ်က အကျီလက်ကို ဆွဲဆန့်ပေးသည်။ လက်ကလည်း အံ့ကိုက်၊ အနေတော်ပင်။ အကျီတစ်ထည်လုံး ကွက်တိ။ ဘာမျှ ပြောစရာမရှိ။

ပက်ထရိုဗစ်ကလည်း အညံ့မခံ။ သူသည် ဆိုင်းဘုတ်မတင်ဘဲ လမ်းဘေးတွင် လုပ်ကိုင် နေရသောကြောင့်သာ သည်ကဲ့သို့ ပါချီပါချောက် နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုဖြစ်အောင် ဆိုလိုက်သေးသည်။ အကာကီးကို သူသိနေသည်မှာ ကြာလှပြီ။ သို့ဖြစ်၍သာ သူ ကုတ်အကျီချုပ်ခကို ဤမျှသာ တောင်းခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ညက်စဖက်လမ်း၌ ဆိုလျှင် ဤမျှလောက်နှင့်မရ။ အကျီချုပ်ခ သက်သက်ချည်း ခုနှစ်ဆယ့်ငါးရှာယံလောက် တောင်းသည်ဟု သူကဆိုသည်။ အကာကီးကား ဤသည်ကို ပက်ထရိုဗစ်နှင့် အငြင်းမပွားလို။ သို့သော်လည်း ပက်ထရိုဗစ်က ငွေတော်တော်များများ တောင်းလိုက်သည်ကိုမူ သူ အံ့အားသင့်၍နေသည်။ ပက်ထရိုဗစ်သည် လူအထင်ကြီးအောင် ငွေကို မတရား ဖိတောင်းတတ်သည်။

အကာကီးသည် ပက်ထရိုဗစ်အား ငွေထုတ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ကျေးဇူးတင် စကားပြောဆိုကာ ကုတ်အကျီသစ်ကြီးကို ဟန်ပါပါဝတ်ကာ စတိုင်တင်းတင်းဖြင့် ရုံးသို့ ထွက်ခွာ သွားတော့သည်။

ပက်ထရိုဗစ်ကလည်း အကာကီးနောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ လမ်းပေါ်မှာပင် အချိန် အတော်ကြာမျှ ရပ်ကာ သူချုပ်ပေးလိုက်သော ကုတ်အကျီသစ်ကြီးကို အဝေးဆီမှ လှမ်းကြည့်နေသည်။ နောက်ချက်ချင်းပင် လမ်းချိုးလေး တစ်ခုထဲသို့ပြေးပြီး ချိုးကွေ

ဝင်လိုက်ကာ သူချုပ်လိုက်သောအင်္ကျီ၊ သူ့လက်ရာအင်္ကျီကို အခြားတစ်ဖက်မှနေ၍ ကြည့်ရှု ပြန်သည်။

အကာကီးသည် လမ်းမအတိုင်း စတိုင်ကျကျ လျှောက်၍ လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ အပျော်ကြီး ပျော်၍ နေမိတော့သည်။ စက္ကန့်၊ နာရီ၊ အချိန်တိုင်းပင်သူ့ပခုံးပေါ်တွင် ကုတ်အင်္ကျီသစ်ကြီးတစ်ထည် ရှိနေသည့် အဖြစ်ကို တွေးပြီး ပျော်၍ နေမိတော့သည်။ မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် တခွီခွီနှင့် သဘောကျ၍လည်း နေတော့သည်။ ကုတ်အင်္ကျီသစ်ကြောင့် သူ့မှာ လောလောဆယ် အကျိုးထူး နှစ်ရပ်ကို ခံစားရလေပြီ။ တစ်ရပ်က နွေးသွားခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ကျန်တစ်ရပ်ကား ဝိုက်ဆိုက် ကျသွားခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

အကာကီးသည် တစ်လမ်းလုံး ဘာကိုမျှ ဂရုမပြုမိတော့။ ရုံးရှေ့သို့ရောက်မှပင် သတိ ပြန်ဝင်လာမိတော့သည်။ တံခါးစောင့် အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ကျကျနန ချွတ်လိုက်သည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို သူ အသေအချာ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုပြီး အစောင့်ထံတွင် သေသေချာချာ အပ်နှံလိုက်လေသည်။

အကာကီး တစ်ယောက် ကုတ်အင်္ကျီသစ်ကြီးကို ဝတ်ပြီး ရုံးတက်လာသည်ကို ဘယ်သူက ဘယ်နည်းဘယ်ပုံစံ၍ ချောက်တွန်းလိုက်သည် မသိ။ သတင်းကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ရုံးလုံး တံခါးစောင့် အခန်းထဲသို့ သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် အပြေးအလွှား လာရောက် ကြည့်ရှုကြတော့သည်။ သိပ်ကောင်းတဲ့အင်္ကျီဘဲဟု ဆိုကြသည်။ အစပိုင်းတွင်တော့ အကာကီးသည် ပြုံးနေ ရယ်နေမိသေးသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ချီးကျူးစကားတွေက များပြားလာသောအခါ သူ့မှာ အနေရ အထိုင်ရ ခက်လာသည်။ စိတ်ကသိကအောင့် ဖြစ်လာသည်။ ရုံးမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စာရေးများသည် သူ့အနားတွင် ဝိုင်းအုံနေကြသည်။ ကုတ်အင်္ကျီသစ်ကြီး ပွဲထုတ်သည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် လက်ဖက်ရည်တိုက်ရမည်ဟု ဝိုင်းပြောကြသည်။ အကာကီးမှာ အကျပ်ရိုက်၍ နေတော့သည်။ မျက်နှာကြီးမှာလည်း နီရဲနေသည်။ ကုတ်အင်္ကျီမှာ အသစ် မဟုတ်ပါ။ အဟောင်းပါဟု လိမ်ပြော၍လည်း မရ။ အခက်တွေ့၍ နေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အရာရှိတစ်ယောက်က မနေသာတော့ဘဲ ဝင်ပြောလေတော့မှပင်

ကိစ္စ ပြီးပြတ် သွားလေတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကလည်းဗျာ။ ကဲ ... ကဲ ... ထားလိုက်ပါတော့။ အကာကီးအစား ကျုပ်ကဘဲ လက်ဖက်ရည် တိုက်ပါ့မယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးကို ဖိတ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ညနေ ကျုပ်အိမ်ကို လာခဲ့ကြ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဘဲဗျာ။ ဒီနေ့က ကျုပ်မွေးနေ့။”

ထုံးစံအတိုင်းပင် စာရေးများသည် ထိုအရာရှိကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ လက်ဖက်ရည်ပွဲသို့ သူတို့လာကြမည်ဟု ဆိုကြသည်။ အကာကီးသည် လက်ဖက်ရည် တိုက်ရမည် ဆိုးသဖြင့် ဆင်ခြေပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို တိုက်သင့်သည်ဟု စာရေးများက ဆိုကြသည်။ မည်သို့ဆိုစေ အကာကီးသည် လက်ဖက်ရည်ပွဲတွင် ကုတ်အင်္ကျီ အသစ်ကြီးကို ဝတ်လာဖို့ အခွင့်အလမ်း ရှဦးမည် ဆိုသည်ကို တွေးပြီး စိတ်ထဲ ကျေနပ်၍ သွားမိသည်။

အကာကီးသည် တစ်နေ့လုံးပင် အပျော်ကြီးပျော်၍ နေတော့သည်။ သူ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ချွတ်ကာ နံရံတွင် အသေအချာ ချိတ်သည်။ ပြီးတော့ အင်္ကျီ ချုပ်ရိုးချုပ်သားများကို ကြည့်ပြီး ချိုးကျူးနေမိသည်။ အကာကီးသည် ကုတ်အင်္ကျီ အဟောင်းကြီးကို ထုတ်ယူကာ အင်္ကျီအသစ်နှင့် ယှဉ်ကြည့်ပြန်သည်။ အင်္ကျီ နှစ်ထည်ကို ကြည့်ပြီး အကာကီးသည် သဘောကျကာ တဟားဟား ရယ်တော့သည်။

ခဏကြာလျှင် အကာကီး ညနေစာ စားတော့သည်။ စားရင်းလည်း ကုတ်အင်္ကျီ အဟောင်းကြီး အကြောင်းကို တွေးပြီး ပြုံး၍နေမိသည်။ စိတ်ထဲတွင် ပျော်၍နေသည်။ ညနေစာ စားပြီးသောအခါ သူသည် ဘာစာကိုမျှ မရေး မကူးတော့။ အိပ်ရာထက်တွင် လှဲပြီး ဖိမ်ကျကျ အနားယူလေတော့သည်။ မှောင်ရီဖျဖျ ပျိုးလာသောအခါ အကာကီးသည် အချိန်ဖြုန်းမနေတော့ဘဲ အဝတ်အစား ထလဲသည်။ ပြီးလျှင် ကုတ်အင်္ကျီသစ်ကြီးကို ဝတ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

လက်ဖက်ရည်ပွဲ လုပ်ပေးသည့် အရာရှိ၏ အိမ်နေရာကိုမူ မမှတ်မိတော့။ ပီတာစဘတ်မြို့မှ လမ်းများ၊ အိမ်များ၊ အဆောက်အအုံများသည် ခေါင်းထဲတွင် အရောရော အထွေးထွေး။ ဘာတစ်ခုမျှ စဉ်းစား၍ မရတော့။ သို့သော်လည်း လက်ဖက်ရည်ပွဲ လုပ်သည့် အရာရှိ၏ အိမ်မှာ မြို့တွင်းရပ်ကွက်ကြီး တစ်ခုအတွင်း၌ ရှိပြီး အကာကီး၏ အိမ်နေရာနှင့်

အတော်ဝေးသည်ဆိုသော အချက်မှာမူ သေချာသည်။

အကာကီးသည် လူသွားလူလာ ပြတ်သောလမ်း၊ မီးရောင်မှိန်ဖျော့သောလမ်း၊ လမ်းသွယ်လမ်းကြားများကို ဖြတ်၍လာခဲ့သည်။ ရုံးမှ သူ့အရာရှိနေသော လမ်းမှာမူ လင်းလက်လျက်။ လူသွားလူလာတွေက မစဲ။ ပြတ်သည် မရှိ။ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် မိန်းမချောများ၊ ဖျံမွှေး ကော်လံအင်္ကျီဝတ် အမျိုးသားများ၊ ကြက်သွေးရောင် ကတ္တီပါ ဦးထုပ်များကို စမတ်ကျကျ ဆောင်းထားသည့် အမျိုးသားများ၊ ပန်းပြောက် ခြူးနွယ် ခြူးခက် များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည့် ရထားလုံးများ၊ နှင်းခဲပြင် လမ်းမပေါ်တွင် တကွီကွီ မြည်လျက် ပြေးလွှားလျက်။

အကာကီးသည် မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံးကို အထူးအဆန်းသဖွယ်ပင် တအံ့တဩနှင့် ငေးမောကြည့်ရှုရင်း လျှောက်၍ လာခဲ့သည်။ ညနေညခင်းဘက်တွင် သူ အပြင်မထွက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ မီးရောင်လင်းနေသော ဆိုင်ပြတင်းပေါက် တစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်တန့်ကာ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်၏ ပုံကို သူ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မိန်းမပျို၏ ခြေထောက်တွင် ဖိနပ်မပါ။ ပေါင်လုံးတွေက အဖွေးသား။ ကြည့်လို့တော့ ခပ်ကောင်းကောင်း။

မိန်းမပျို၏ နောက်ဘက်တွင် ပါးသိုင်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေး ထူလပျစ်နှင့်လူ။ ခေါင်းက တံခါးပေါက် အပြင်ဘက် ရောက်နေသည်။ အကာကီးသည် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ကာ ပြီးရယ်ပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်များ သူ သည်မျှ ရယ်မော ပျော်ရွှင်နေသည် မသိ။ သူတွေ့ရသောအရာ၊ မြင်ရသော အရာများသည် အဆန်းတကြယ် ဖြစ်နေ၍လား၊ သူ့အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေ၍လား။ သို့တည်းမဟုတ် အခြားစာရေးတွေ တွေးသလို သူ တွေးမိနေ၍လား။ "ပြင်သစ်လူမျိုးတွေကတော့ တကယ့်ဟာတွေဘဲ။ လုပ်လိုက်မှဖြင့်..." ဟု သူ တွေးနေရောသလား မသိ။ သူ့ အတွေးကိုလည်း မည်သူမျှ မသိနိုင်။

နောက်ဆုံးတွင် အကာကီးသည် လက်ဖက်ရည်ပွဲ လုပ်ပေးသည့် အရာရှိအိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ အိမ်က တတိယထပ်။ လှေကားတွင် မီးတိုင်တစ်ခု ထွန်းထားသည်။ ခန်းမထဲတွင် ဖိနပ်တွေက အစီအရီ၊ ဖိနပ်ပုံများအလယ်၌

ရေနှေးအိုးတစ်လုံးက တရှိရှိမြည် ဆူဝေလျက်။ အငွေ့များ ပန်းထွက်လျက်။ နံရံအထက်၌မူ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံသော ကုတ်အင်္ကျီတွေ။ စကားပြောသံများကလည်း စိစိညံ့လျက်။ နံရံတစ်ဘက်မှပင် ကြားနေရသည်။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အသံဗလံများမှာ ပို၍ သဲသဲကွဲကွဲ ဖြစ်လာသည်။

အစေခံတစ်ယောက် လင်ပန်းကို ကိုင်လျက် ထွက်လာသည်။ လင်ပန်းထဲတွင် ဖန်ခွက်လွတ်များ၊ နို့ကရားများနှင့် မုန့်ထုပ်များကို တွေ့ရသည်။ စာရေးများသည် ခပ်စောစော ကတည်းကပင် ရောက်နေကြဟန် တူသည်။ စားသောက်စပင် ပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။

အကာကီးသည် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို နံရံတွင် အသေအချာ ချိတ်ကာ အခန်းထဲသို့ ဟန်ပါပါ လှမ်းဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင်မီးများ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဆေးတံမီးခိုးများ၊ ဖဲကစားသည့် စားပွဲများ၊ ထောင့်ပေါင်းစုံမှ ထွက်လာသည့် အသံဗလံများ၊ ဆူညံသံများ၊ ကုလားထိုင် ရွှေသံများ နားထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။ အကာကီးသည် အခန်းအလယ်၌ ရပ်တန့်ကာ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေသည်။ ရောက်နှင့်နေကြသော စာရေးများက သူ့ကို အော်ဟစ်ကြိဆို နှုတ်ဆက်ကြသည်။

အချို့လည်း အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာကြပြီး အကာကီး၏ ကုတ်အင်္ကျီ အသစ်ကြီးကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ အကာကီးလည်း စိတ်ပျက်၍ နေမိတော့သည်။ လူက ရိုးလွန်း အလွန်းသဖြင့် အားလုံးက သူ့အင်္ကျီကို ကောင်းသည်ဟု ပြောကြသောအခါ သူ့မှာ ကျေနပ်၍ နေမိပြန်သည်။

ခဏကြာလျှင် စာရေးများသည် အကာကီးအပါးမှ ခွာသွားကြကာ ဖဲဝိုင်းဆီသို့ အာရုံပြောင်းသွားကြတော့သည်။ လူစုံ ပရိသတ်၏ စကားပြောသံများ၊ ဆူဆူညံညံ အသံများသည် အကာကီးအဖို့ အဆန်းတကြယ်ချည်း ဖြစ်၍နေတော့သည်။ မကြိုစဖူး အရာများ ဖြစ်နေသည်။ အကာကီးသည် ယောင်တိယောင်နု ဖြစ်၍နေသည်။ ဖဲဝိုင်း အနီးတွင် သူဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဖဲချပ်များကို စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကစားနေကြသူများ၏ မျက်နှာကို တစ်ခုချင်းစီ သူလှည့်ကြည့်သည်။ အကာကီးသည် ခဏ အတွင်းမှာပင် ပျင်းရိပြီးငွေသွားကာ သန်းဝေစ ပြုလာတော့သည်။ အိမ်ပိုင်လာသည်။

အိမ်ကို ပြန်ချင်ပြီ။ အိမ်ရှင်ကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ချင်ပြီ။ အိပ်ချိန် လွန်ခဲ့ပြီ။

သို့သော်လည်း အားလုံးက သူ့ကို ပြန်ခွင့် မပြုကြ။ ဂုတ်အကျီအသစ်ကြီး ဝတ်လာသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အကာကီးကို ရှန်ပိန် ထပ်သောက်ပါဦးဟု ဆိုကြသည်။ အကာကီးကို ဖွတ်အတင်း အရက်တိုက်ကြသည်။ အရက် တစ်ခွက်နှစ်ခွက် ဝင်သွားသောအခါ ပါတီပွဲမှာ ပျော်စရာ ကောင်းလာသည်ဟု အကာကီး ထင်လာသည်။ သို့သော်လည်း ညသန်းခေါင်အချိန် တိုင်ခဲ့ပြီ ဆိုသည်ကိုတော့ သူ မမေ့။ အိမ်ပြန်သင့်ပြီ ဆိုသည်ကို မမေ့။

အိမ်ရှင်နှင့်တွေ့လျှင် တားနေဦးမည် စိုးသဖြင့် အခန်းထဲမှ အသာထကာ တိတ်တဆိတ် လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ဂုတ်အကျီကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်သောအခါ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။ စိတ်အတော်တိုသွားသည်။ သူ အကျီကို ကောက်ယူပြီး ခါလိုက်သည်။ ဖုံမှုန့်နှင့် အမှုိုက် အစအနများကို တစ်စစီ ဂရုစိုက်ပြီး ဖယ်ရှားသည်။ ပြီးမှ ဂုတ်အကျီကိုဝတ်ကာ လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းမပေါ်သို့ သူလျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

လမ်းပေါ်မှာတော့ မီးရောင်များ လင်းလက်၍နေဆဲ။ ကုန်စုံဆိုင်အချို့နှင့် အစေခံ ကလပ်များကား မပိတ်ကြသေး။ ဆိုင်အချို့မှာမူ ပိတ်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း တံခါးရွက်များကို ဖွင့်ဟထားကြဆဲ။ မီးရောင်များကို မြင်တွေ့နေရဆဲ။ အလုပ်သမားများမှာ စုဝေး ထိုင်နေကြကာ အချိန်တန်သော်လည်း အိမ်မပြန်နိုင်ကြသေးဘဲ သတင်းစုံ အတင်းစုံကို ဖောက်သည်ချ ပြောဆိုနေကြဆဲ။

အကာကီးသည် စိတ်လွတ်လက်လွတ်ပင် လမ်းလျှောက်၍ လာခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် လျှပ်စီးတစ်ချက် လက်လိုက်သလို သူ့ကိုဖြတ်ကျော်သွားသော မိန်းမပျို တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ နောက်က အပြေးလိုက်မိမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ မိန်းမပျို၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်က အထိန်းအချုပ်မရှိ၊ တလှုပ်လှုပ်၊ တခါခါ။ လမ်းလျှောက်သွားပုံကလည်း တကယ့် ခပ်ကျော့ကျော့။ အကာကီးသည် သူ့စိတ်ကိုသူ မနည်း ထိန်းချုပ်လိုက်ရလေသည်။ လမ်းကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကဆုန်ပေါက် ပြေးလိုက်မိမတတ် ဖြစ်သွားသော သူ့အဖြစ်ကို

ပြန်တွေးပြီး အတော်လည်း အံ့ဩ၍ နေမိတော့သည်။

လူသွားလူလာ ကင်းမဲ့နေသော လမ်းကား သူ့ရှေ့တွင် တမျှော်တခေါ်။ မီးခိုးမဆုံး၊ မိုးမဆုံး။ အပြောကျယ်လှပါဘိတောင်း။ သည်လမ်းများသည် နေ့ခင်းကြောင်တောင်၌ပင် လူသွားလူလာက ရှိလှသည်မဟုတ်။ ယခုလို အကာလ ညမျိုးဆိုလျှင် ဆိုဖွယ်မရှိ။ လူပြတ်လှပြီ။ လမ်းဘေး မီးတိုင်များမှာလည်း များများစားစား ရှိလှသည် မဟုတ်။ ဤရပ်ကွက်ကို ရေနံဆီလည်း သိပ်ပေးပုံမရ။ ပတ်ပတ်လည်တွင်မူ သစ်သားအိမ်များ၊ ခြံစည်းရိုးများ၊ တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပနေသော နှင်းစက် နှင်းပေါက်များ၊ ဘေးတိုက် အရိပ်မည်းမည်းနှင့် ပြတင်းပေါက်များ၊ ပိတ်ထားသော တဲအိမ်ပုပုများ။ သည်အရာတွေမှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမျှ အကာကီး မမြင်ရ။

လမ်းဆုံသို့ သူ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကွင်းပြင်က အပြောကျယ်လှသည်။ ကျယ်သဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အိမ်များကိုပင် မမြင်ရ။ ရဲကင်းစခန်းဆီမှ မီးရောင်ဖြူကို ခပ်လှမ်းလှမ်း အဝေးဆီမှ လှမ်းမြင်ရသည်။ အကာကီး၏ ပျော်နေသောစိတ်သည် ရုတ်ချည်းပင် ထိုင်းမှိုင်းသွားသည်။ ကွင်းပြင်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာသောအခါ ချမ်းတခိုက်ခိုက် တုန်လာသည်။ ထိန်းမရနိုင်။ စိတ်ထဲ၌လည်း ထင်၍ နေမိသည်။ နောက်သို့ သူပြန်၍ လှည့်ကြည့်သည်။ ဘေးနှစ်ဖက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ပင်လယ်ကြီး ဝန်းရံနေသည့်အလား ထင်မှတ်ရသည်။ နောက်ကို ပြန်လှည့်မကြည့်တာဘဲ ကောင်းပါတယ်ဟု သူ တွေးနေမိပြန်သည်။

အကာကီးသည် မျက်စိကို စုံမှိတ်ရင်း ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပိန်းပိတ်၍ နေသည့်အလား အောက်မေ့ရသည်။ သူ့မျက်စိရှေ့တွင်မူ နှုတ်ခမ်းမွှေး ကားကားနှင့် လူတစ်စု။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုသည်ကိုမူ သူမသိ။ မြင်ကွင်းတွေက မှုံဝါးသွားသည်။ ရုတ်တရက် ရင်ဘတ်တွင် ထိုးကြိတ်ခံလိုက်ရသည်။

“ဟေ့.... ချွတ်စမ်း၊ ကုတ်အကျီ”

အကာကီး၏ ကုတ်အကျီ ကော်လံကို ဆွဲကိုင်ရင်း လူဆိုး တစ်ယောက်က အော်ပြောသည်။ အကာကီးက ကယ်တော်မူပါဟု အော်မည်ပြုသည်။

လူဆိုးက အကာကီး မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ထိုးသည်။ သူ့လက်သီးအရွယ်က အကာကီး ခေါင်းလောက် ကြီးလှသည်။ “အော်တယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လားကွ” ဟု ဆိုကာ ပြောရင်းဆိုရင်း အကာကီးကို ထိုးကြိတ်ကြပြန်သည်။ ပြီးနောက် အကာကီးကိုယ်ပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ယူကြသည်။ ပေါင်ရင်းဆီသို့ ခူးနှင့် တိုက်ပစ်လိုက်သောအခါ အကာကီးမှာ နှင်းတောထဲသို့ ပုံလျက် လဲကျသွားတော့သည်။ ဘာကိုမျှ သတိမရဘဲ မေ့မြော သွားတော့သည်။

တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ အကာကီး သတိပြန်လည်လာသည်။ လဲရာမှ ကုန်းထသောအခါ သူ့အပါးတွင် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် အေးစက်ပြီး တောင့်တင်း၍ နေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ကုတ်အင်္ကျီ မရှိတော့ပြီကို သိလိုက်သောအခါ အကာကီးသည် ချက်ချင်းပင် စိတ်ချုံးချုံးကျ သွားတော့သည်။

အကာကီးသည် အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကွင်းပြင်က ကျယ်နေသဖြင့် သူ့အသံကို အခြားတစ်ဖက်မှ ဘယ်လိုမျှ မကြားနိုင်။ ကွင်းပြင်တစ်ဘက်ရှိ ရဲကင်းစခန်းဆီသို့ အသံပြာအောင် အော်ဟစ်ရင်း ပြေးလာခဲ့သည်။ အစောင့် တာဝန်ကျ ရဲသားသည် ရဲကင်းဘေးတွင် မိုန်းကိုမိုပြီး တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသည်။ သူ့ဆီသို့ အော်ဟစ်ပြီး ပြေးလာသောသူကို ဘယ်အမျိုး ဘယ်ရာဇာပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း မျှော်ကြည့်နေသည်။

အစောင့် ရဲသား၏ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ အကာကီးသည် အသက်ကို အမောတကော ရှူရင်း တဟောဟော တဟဲဟဲ ဖြစ်၍ နေတော့သည်။ ရဲသားကို သူက အော်ပြောသည်။ “ခင်ဗျား ဘယ်လို အစောင့်မျိုးလဲ၊ ဒီမှာ ဖြစ်နေတာကို မမြင်ဘူးလား၊ လူတစ်ယောက်လုံးလုံး အတင်း အဓမ္မ အလုအယက် ခံနေရတာကို ဒီလိုဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေရသလား” ဟု အော်ဟစ်လေတော့သည်။ အကာကီးအား ကွင်းပြင်အလယ်၌ ရပ်ခိုင်းသော လူနှစ်ယောက်ကို အကာကီး၏ မိတ်ဆွေများဟု ရဲသားက ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ မိမိကို အခြောက်တိုက် အော်လား ဟစ်လား လုပ်နေမည့်အစား မနက်ဖြန် မနက်မှ အင်စပက်တော်ထံသို့ သွားတိုင်ပါဟု ရဲသားက ဆိုသည်။ အင်စပက်တော်က ကုတ်အင်္ကျီကို ပြန်ရအောင် လုပ်ပေးပါလိမ့်မည်ဟု ဆိုသည်။

အကာကီးသည် အိမ်သို့ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ နားထင်နှင့် နောက်စေ့ ကွက်ကွက်ကလေးတွင် ပေါက်နေသော သူ့ဆံပင် ပါးပါးလေးမှာ ဖရိုဖရဲ ဖွာလန်ကြဲလျက်။ နင်းတို့က သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ အဝတ်အစားများပေါ်သို့ စွတ်စို ကျဆင်းနေလျက်။

အကာကီးသည် အိမ်တံခါးကို မပြောမဆို တာဝုန်းဝုန်း ထုသည်။ အိမ်ရှင် အဖွားကြီးသည် အိပ်နေရာမှ အလန့်တကြား ထခုန်သည်။ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ကယောင်ချောက်ချား ကောက်စွပ်ကာ ညဝတ်အင်္ကျီကို ဖိုသီဖတ်သီဝတ်ပြီး တံခါးကို အပြေးလာ၍ ဖွင့်သည်။ အကာကီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ရုတ်တရက် ကြက်သေ သေသွားသည်။ လန့်ဖျန်ပြီး ခြေလှမ်းများ နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။

အကာကီးသည် သူ့အဖြစ်အပျက်ကို အဘွားကြီးအား နတ်သံနော၍ ပြန် ပြောပြလေသည်။ အဘွားကြီးက သမာမိမြို့ဝန်ထံသို့ တိုက်ရိုက်သွားတွေ့ပါဟု အကြံ ပေးသည်။ အင်စပက်တော်ဆိုသည့် လူစားမျိုးမှာ အားကိုး၍ မရကြောင်း၊ လုပ်ပေးမည် ပြောပြီး မလုပ်ဘဲ နေတတ်ကြောင်း၊ အကောင်းဆုံးမှာ သမာမိမြို့ဝန်နှင့် သွားတွေ့ဖို့ ဖြစ်ကြောင်း အကြံပေးလေသည်။

သမာမိမြို့ဝန်ကို အဘွားကြီး သိသည်။ အဘွားကြီး၏ ထမင်းချက်ဟောင်း အန်နာမှာ ယခုအခါ သမာမိမြို့ဝန်၏ အိမ်တွင် ကလေးထိန်း လုပ်နေသည်။ မြို့ဝန်၏ ရထားလုံး သူ့အနားမှာ မကြာခဏ ဖြတ်သွားသဖြင့်လည်း မြို့ဝန်ကို မြင်ဖူးနေသည်။ ပြီးတော့ သမာမိ မြို့ဝန်သည် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားကျောင်းသို့ သွားလေ့ရှိသည်။ သူ့ပုံမှာ ပျော်ပျော် နေတတ်သည့်ပုံ။ လူကောင်း သူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရသည်ဟု အဘွားကြီးက ဆိုလေသည်။

အကာကီးသည် အခန်းထဲသို့ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဝင်လာခဲ့လေသည်။ တစ်ညတာကို ဘယ်လို ကုန်ဆုံးရပါမည်နည်း။ ကိုယ်ချင်း စာနာတတ်သူတွေကတော့ သိနားလည်ကြမည်ပင်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောစီးစီးမှာပင် အကာကီးသည် သမာမိမြို့ဝန်၏ အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြို့ဝန်က အိပ်ရာမှ မထသေး။ နံနက် ဆယ်နာရီလောက်တွင်

တစ်ကြိမ် ထပ်သွားပြန်သည်။ မြို့ဝန် အိပ်ရာမှ မနိုးသေးဟု ဆိုပြန်သည်။ ဆယ့်တစ်နာရီတွင် ထပ်မံသွားသောခါ၌မူ မြို့ဝန် အိမ်မှာ မရှိတော့။ ထွက်သွားပြီဟု ဆိုသည်။

အကာကီးသည် သမာဓိမြို့ဝန်အား ညစာစားချိန်တွင် သွားရောက်၍ တွေ့ပြန်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှ မြို့ဝန်၏ လက်အောက်တပည့်များက သူ့ကို ဝင်ခွင့်မပေး။ ဘာကိစ္စလဲဟု ဆီးမေးကြသည်။ အကာကီးက မြို့ဝန်နှင့် တွေ့စရာရှိသည်ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အစိုးရကိစ္စနှင့် သူ့လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တွေ့ခွင့်မပေးလျှင် သူတို့ကို တရားစွဲ အရေးယူရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း အကာကီးက ပြောလိုက်သည်။

သမာဓိမြို့ဝန်၏ လူများသည် အကာကီးကို ဘာမျှ မပြောရဲတော့။ တစ်ယောက်က မြို့ဝန်ထံသွား၍ ပြောသည်။ မြို့ဝန်မင်းသည် အကာကီး၏ ကုတ်အင်္ကျီ အလှခံရကြောင်းကို တိုင်ကြား ခံရသောအခါ စိုးစဉ်းမျှ အံ့ဩ၍မသွား။

“ညည့်နက်သန်းခေါင်ကြီး ဘာထွက်လုပ်သလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လမ်းမှာ အရိုက်ခံရတာလဲ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်လုပ်တဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကိုများ ရောက်ခဲ့သေးသလား” ဟူ၍ မေးမြန်းလေသည်။

အကာကီးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ပြီး တပ်ခေါက်၍ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ ပြန်ရမည် မရမည် ဆိုသည်မှာ ပြောမရတော့ပြီ။ ထိုနေ့က မှတ်မှတ်ရရ တစ်သက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အကာကီး ရုံးမတက်ဖြစ်။ သူ့ဘဝတွင် ယခုလို ရုံးပျက်ရခြင်းမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်မူ သူ့ရုံးကို ပြန်တက်သည်။ မျက်နှာက မကောင်း။ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ကုတ်အင်္ကျီ အစုတ်ကြီးကို ဝတ်လာခဲ့သည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ အဟောင်းကြီးမှာ ယခုမှပင် ပို၍ဟောင်းပြီး ပို၍ စုတ်ပြတ် လာလေရော့လား ထင်မှတ်ရသည်။

ကုတ်အင်္ကျီအသစ်ကြီး အလှယက်ခံရကြောင်းကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စာရေးများအား ပြောပြသောအခါ အားလုံးက စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရသည်။ အချို့ကမူ ပျက်ရယ် ပြုကြသေးသည်။ စာရေးများသည် အကာကီးအတွက် ချက်ချင်းပင်

ငွေကောက်ခံကြသေးသည်။ သို့သော်လည်း ငွေက ကောက်ခံ၍ မရတော့။ အချို့မှာ ညွှန်ကြားရေးမှူး၏ ရုပ်ပုံ ပန်းချီကားကြီးအတွက် ငွေထည့်ထားကြရသည်။ အချို့က လပေးနှင့် စာအုပ်များ မှာထားကြသဖြင့် အကာကီးအတွက် ငွေထည့်နိုင်ကြတော့။ ကောက်ခံရရှိသည့်ငွေမှာ မဖြစ်စလောက်ဖြစ်နေ၍ ဘာမျှ လုပ်၍မရတော့။

ရုံးစာရေးတစ်ယောက်ကမူ စိတ်မကောင်းသဖြင့် အကာကီးကို အကြံတစ်ခုပေးသည်။ အကာကီးအနေဖြင့် ရဲအင်စပက်တော်ထံ သွား၍ မတွေ့သင့်တော့ကြောင်း၊ အင်စပက်တော်လို လူစားမျိုးမှာ အထက်လူကြီး၏ အထင်ကြီးခြင်း ခံရအောင် ကုတ်အင်္ကျီကို ပြန်ရလေအောင် လုပ်ပေးကောင်း လုပ်ပေးလိမ့်မည်။ သို့သော် မိမိအင်္ကျီဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံဖြင့် ပြောမပြနိုင်လျှင်မူကား အင်္ကျီပြန်ရဖို့ အခက်ကြုံမည်။ အကောင်းဆုံးမှာ အရေးပါ အရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးထံသို့ အဆက်အသွယ်ဖြင့် သွားတွေ့သင့်သည်။ သို့မှသာ ဤကိစ္စ ရော့ရှော့ရှာရှာဖြင့် ပြီးပြတ်မည်ဟု အကြံပေးသည်။ အကာကီးလည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံသို့ သွားတွေ့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအရေးပါအရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အဘယ်ဌာနကို ကိုင်ထားပြီး အဘယ်တာဝန်များ ယူထားသည်ဆိုသည်ကိုလည်း မသိရပေ။ သေချာသည်ကား ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မကြာသေးမီကမှ သည်ကဲ့သို့ အရေးပါအရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်လာသည် ဆိုခြင်းပင်။

ယခင်ကမူ သူသည် ဤမျှ အရေးပါ အရာရောက်သူ မဟုတ်ခဲ့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ယခုလက်ရှိ အဆင့်မှာလည်း အခြား အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ဘာမျှတော့ မဟုတ်သေး။ အရေးပါ အရာမရောက်လှသေး။ အခြားသူများအမြင်တွင် အရေးမကြီးလှသော်လည်း မိမိကိုယ်ကို အရေးကြီးသည်ဟု ထင်နေတတ်သော လူစားမျိုးကလည်း လောကတွင် ရှိနေတတ်သေးသည်။ ထိုလူစားမျိုးသည် မိမိတို့ အရေးပါ အရာရောက်ကြောင်းကို လူသိအောင် နည်းပရိယာယ်မျိုးစုံဖြင့် လုပ်ပြတတ်ကြသည်။ ဥပမာ ပြောရလျှင် မိမိတို့ ရုံးသို့လာပြီဆိုလျှင် လက်အောက်ငယ်သားများကို ရုံးဝတွင် ထွက်၍ အကြိုခိုင်းတတ်ခြင်းမျိုး။ ပြီးတော့ လက်အောက်ဝန်ထမ်းများကလည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်ဆံခွင့် မရတတ်။ တစ်နည်းနည်းဖြင့်

ဆက်ဆံကြရလေသည်။ မြင့်မြတ်သော ရှုရှုနိုင်ငံတော်တွင် သည်အချိုး၊ သည်ပုံစံချည်း ဖြစ်၍နေကြသည်။ အားလုံးသည် မိမိအထက်မှ အကြီးအကဲနှင့် တူနိုင်သမျှ တူအောင်ပင် အတုယူကျင့်ကြံ၍ နေကြတော့၏။

အကာကီးတို့လို ရုံးစာရေးတစ်ယောက်ကို ရုံးငယ်ငယ်လေးတစ်ရုံးတွင် ရုံးအုပ်ကြီး အဖြစ် ခန့်လိုက်သောအခါ ထိုစာရေးမှာ သူ့အခန်းကို ချက်ချင်းပင် သီးသန့်အခန်း ဖွဲ့လိုက်ကာ ဧည့်ခန်းလုပ်ပစ်သည်။ တံခါးဝတွင် အစောင့်တစ်ယောက်ပင် ချထား လိုက်သေးသည်။ သူ့အခန်းမှာ နေရာကလည်း ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်၊ စားရေးစားပွဲ ထားစရာပင် နေရာမရှိ။ သူ့ဆီသို့ လာရောက် တွေ့ဆုံသူဟူ၍လည်း မရှိခဲ့။

အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ဟန်ပန်၊ မျက်နှာနေ မျက်နှာထားမှာမူ ခန့်ခန့်ထည်ထည်ပင်။ သူ့လက်သုံးစကားက တိတိကျကျလုပ်ပါ ဟူ၏။ “တိတိကျကျ နေနော်၊ တိတိကျကျ” ဟု အမြဲပြောတတ်သည်။ ထိုသို့ ပြောနေရင်းမှာပင် သူနှင့် စကားပြောနေသူ၏ မျက်နှာကိုလည်း ဟန်ပါပါ ကြည့်တတ်သေးသည်။ ဘာအကြောင်းကြောင့်မျှတော့ မဟုတ်။

တစ်ကျိပ်ကျော်ကျော် ရှိသော သူ့လက်အောက် ရုံးစာရေးများမှာ သူ့ဆိုလျှင် ကျောစိမ့်အောင် ကြောက်ရွံ့ကြသည်။ သူ့လာပြီဆိုလျှင် လုပ်လက်စအလုပ်ကို ချက်ချင်း ပစ်ထားခဲ့ပြီး မတ်မတ်ရပ်၍ အရိုအသေ ပေးကြရသည်။ သူ ဖြတ်ကျော်သွားတော့မှပင် ထိုင်ပြီး လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ပြန်လုပ်ကြရသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် လက်အောက် စာရေးဝန်ထမ်းများနှင့်လည်း တိတိကျကျ ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ဆက်ဆံလေ့ရှိသည်။ သူ စကားပြောလျှင် စကားသုံးခွန်းက အမြဲပါတတ်သည်။

“မင်း တော်တော် ရဲလှချည်လား၊ မင်းနဲ့စကားပြောနေတဲ့သူကို ဘယ်သူ ထင်နေလို့လဲ၊ ငါဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား” ဟူသော စကားများက မပါလျှင် မပြီးချေ။

စင်စစ် သူသည် ကြင်နာတတ်သော လူတစ်ယောက်၊ မိတ်ဆွေကောင်း

တစ်ယောက်၊ ကျေးဇူးသိတတ်သူ တစ်ယောက်ပင်။ ရာထူးတက်သွားခြင်းကြောင့် ဤသို့ ဘဝင်လေရိုက်ပြီး အောက်ခြေလွတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆင့်တူ အရာရှိများနှင့် တွေ့လျှင်မူ သူသည် တကယ့် လူကောင်းသူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အသိဉာဏ် ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် လက်အောက် ငယ်သားများနှင့် နေသည့်အချိန်မျိုးတွင် သူ့မှာ ကသိကအောက်၊ စကားသံပျောက်ပြီး၊ တိတ်ဆိတ်နေတတ်သည်။ သူ့အဖြစ်မှာ သနားစရာပင် ကောင်းနေသေးတော့သည်။

တစ်ခါတရံ လက်အောက် စာရေးဝန်ထမ်းများနှင့် ရောရောနှောနှော စကားစမြည် ပြောချင်သည့် ဆန္ဒများ စိတ်ထဲ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သော်လည်း ထိုသို့ ရောရောနှောနှော ဆက်ဆံလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျသွားနိုင်သည်ဟု တစ်ဖက်က ထင်လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ငယ်သားများနှင့် မရောမနှော မပြောမဆို မဆက်မဆံဘဲ နေသဖြင့် သူ့မှာ အထီးကျန်ဖြစ်၍ နေတော့သည်။ တစ်ခါတရံ တစ်ယောက်တည်း စကားတွေ ပြောနေချင် ပြောနေတတ်သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် အလွန် ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆီသို့ အကာကီး ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အကာကီး သူ့ကို လာတွေ့ချိန်သည် အကာကီးအဖို့ ကံဆိုးခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ပီတာစဘတ်မြို့သို့ မကြာသေးမီကမှ ရောက်လာသည့် ငယ်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံ ကျနေသည်။ သူတို့ချင်း မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ ကြာပြီ။ အကာကီးသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား တွေ့လိုကြောင်း သူ့လူများမှတစ်ဆင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲကွ၊ ငါ့ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ...”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့လက်ထောက်ကို လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

“စာရေးတစ်ယောက်ပါဘဲ” ဟု လက်ထောက်က ဖြေသည်။

“အေး၊ တွေ့မယ်၊ အစောင့်ခိုင်းထားဦး၊ ငါအခု မအားသေးဘူး”

စင်စစ် မအားသေးဘူးဟု ဆိုလိုက်ခြင်း တမင်ပုံကြီးချဲ့ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အချိန်မအား ဆိုသည်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် စကားပြောနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပြောနေကြသည့် စကားများမှာလည်း ဘာတစ်ခုမျှ အရေးကြီးသည်မဟုတ်။ သောင်စဉ် ရေမရ စိတ်ကူးပေါက်ရာ စကားတွေ၊ တစ်ခါတရံ ပြောရင်းဆိုရင်းမှာပင် အချိန် အတော်ကြာမျှ စကားစ ပြတ်တောက်သွားသဖြင့် ပေါင်ပုတ် လက်ပုတ် လုပ်၍ နေကြတော့သည်။

“အဲသလိုကွ၊ အီဗန်ရဲ့။”

“အေးပေါ့..၊ စတီဗင်ရ”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ သူငယ်ချင်းမှာ အစိုးရ အမှုထမ်းဘဝမှ ထွက်ပြီး တောမြို့ကလေး တစ်မြို့တွင် နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သူ့ကို စာရေးတစ်ယောက်က တွေ့ချင်လျှင် အပြင်၌ အဘယ်မျှကြာအောင် စောင့်နေရသည် ဆိုသည်ကို သူငယ်ချင်း သိအောင် အကာကီးအား တမင် အစောင့်ခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အကာကီး တစ်ယောက်မှာမူ အပြင်၌ ထိုင်စောင့်နေရဆဲ။

အရာရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း ဆိုသူတို့သည် စကားပြောပြီး ပြတ်သွား ကြသောအခါ ကုလားထိုင်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ရင်း ဆေးလိပ်ဖွာနေကြပြန်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ယခုမှပင် သတိရသလို စာရွက်စာတမ်းများကိုပိုက်ပြီး သတင်းပို့ဖို့ သူ့ကို တမေ့တမော စောင့်နေသော လက်ထောက်ကို လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ ဟေ့ ... နေပါဦး။ စောစောက ဟိုစာရေးဆိုတာ ရှိသေးလား။ ဝင်ခဲ့တော့လို့ ပြောလိုက်ကွာ” ဟု ဆိုသည်။

အကာကီး၏ အသွင်အပြင် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ခပ်ရိုးရိုး။ ဝတ်လားသည် အဝတ်အစားက စုတ်ချာချာ။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အကာကီးကို မြင်လိုက်လျှင် မြင်လိုက်ချင်း မျက်နှာကို တင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဆို၊ ဘာကိစ္စလဲ”

သူ့စကားသံက ခပ်မာမာ၊ ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ သည်အသံ၊ သည်မာန်၊ သည်ဟန်များကား သူ သည်အလုပ်ထဲသို့ မရောက်ခင် တစ်ပတ်လုံးလုံး မှန်ထဲသို့ကြည့်ပြီး

လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည့် အသံများပင် ဖြစ်ချေသည်တကား။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် မတွေ့မီ နဂိုကတည်းကပင် လူ့အနှိမ်ခံခဲ့ရဖူးသော အကာကီးမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် နဖူးတွေဒူးတွေ တွေ့လိုက်ရသောအခါ အတော်ပင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားသည်။ အကာကီးသည် စိတ်ကိုထိန်းပြီး သူ့အဖြစ်ကို တင်ပြပြောဆိုလေသည်။ “အင်း...အဲ” အသံများနှင့် “ဆိုလိုတာက...”၊ “ဆိုပါတော့ခင်ဗျာ...” ဟူသော စကားများက ခါတိုင်းထက်ပင် ပိုပြီး သူ့နှုတ်မှ ထွက်၍နေတော့သည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီမှာ အသစ်စက်စက် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုထိုးကြိတ်ပြီး လုယူသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြနေတော့၏။ သမာဓိမြို့ဝန်ထံသို့ စာရေးပေး၍ဖြစ်စေ၊ တစ်ယောက်ယောက်အား အရှာခိုင်း၍ဖြစ်စေ ဆောင်ရွက်ပေးပါဟု အကာကီးက တောင်းပန်စကား ဆိုသည်။ ဘာစိတ်ကူး ပေါက်သည်မသိ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အကာကီးကို ရင်းနှီးဟန်ပြနေပြန်သည်။

“ဒီမယ်၊ မင်း ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို သိရဲ့ လား။ မင်းနဲ့ အခု စကား ပြောနေတဲ့လူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား။ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းဆိုတာကိုရော နားလည်ရဲ့လား။ ရုံးကို ပထမ အသနားခံစာ တစ်စောင်တင်၊ အဲဒီစာက စာရေးကြီးက တစ်ဆင့် ရုံးအုပ်ကြီး လက်ထဲကို ရောက်သွားမယ်။ သူက တစ်ဆင့် ငါ့အတွင်းရေးမှူးဆီကို ရောက်လာမယ်။ အတွင်းရေးမှူးကမှတစ်ဆင့် ငါ့ကို တင်ပြလိမ့်မယ်။ အဲ့သလိုရှိတယ်။ နားလည်ပြီလား။”

အကာကီးသည် ချွေးသီးချွေးပေါက်များပင် ကျ၍လာတော့သည်။ ဣန္ဒြေကို မနည်းဆယ်၍ ...

“ဟုတ်.... ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး။ ဒါပေမယ့် အတွင်းရေးမှူးတွေက မယုံရလို့ အခုလို သခင်ကြီးဆီကို ကိုယ်တိုင် အရဲစွန့်ပြီး လာခဲ့ရတာပါ သခင်ကြီး။ သူတို့ကို အားကိုးဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်.....”

“ဘယ်လို..၊ ဘယ်လိုကွ။ မင်း ဒီအမြင်တွေ၊ ဒီစကားတွေ ဘယ်က ရခဲ့သလဲဟင်၊ ဘယ်က ရခဲ့သလဲ။ ဒါ အထက်လူကြီးတွေကို ဆန့်ကျင်တဲ့ အောက်လက်ငယ်သားတွေရဲ့ စကားတွေကွ။ အောက်ကကောင်တွေ ပြောတဲ့စကား”

အရေးပါသော အရာရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အကာကီး အသက်ငါးဆယ် ကျော်နေသည်ကို သိပုံမရ။ အသက် ခုနစ်ဆယ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင်မူ ငယ်လင့်ကစား ငါးဆယ်ဆိုသော အရွယ်သည် လူငယ်မဟုတ်တော့ပေ။ “မင်းနဲ့ စကားပြောနေတာ ဘယ်သူဆိုတာ သိရဲ့လား” ဟု ခြေကိုစောင့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ သူ့အသံက ကျယ်လောင် လှသည်။

အကာကီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အေးစက်တောင့်တင်းသွားကာ တဆတ်ဆတ် တုန်၍ပင် လာတော့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်တော့။ တံခါးစောင့်ကသာ အပြေးလာပြီး ထိန်းကိုင် မပေးခဲ့လျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လဲကျသွားမည့်ပုံပင်။ အကာကီးကို အပြင်သို့ တွဲထုတ်၍ ခေါ်သွားခဲ့ကြသည်။ အကာကီးကား မေ့မြောလုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သူ့လုပ်ရပ်ကို သူပြန်ပြီး သဘောကျ၍ နေမိတော့သည်။ သူ့လုပ်ပုံမှာ သူထင်သည်ထက်ပင် ပိုပြီး ဟုတ်နေသေးတော့သည်။ သူပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းသည် လူတစ်ယောက် မူးမေ့ လဲကျသွားလောက်အောင်ပင် ထိရောက် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါကလားဟု တွေးကာ သဘောခွေသွားတော့သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူကိုလည်း လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းမှာ ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားပြီး သူ့ကိုပါ လန့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ပို၍ ကျေနပ် သွားသည်။

အကာကီးသည် လှေကားထစ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ရုံးအပြင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် အပြင်သို့ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ရောက်လာကြောင်းကိုလည်း လုံးလုံး သတိမရတော့။ စိတ်ထဲတွင် ထူပူ၍ နေမိတော့သည်။ သူ့တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှ သည်လောက် အထက်အကြီးအကဲတစ်ယောက်၏ ချိုးချိုးဖွဲ့ဖွဲ့ ရင့်ရင့်သီးသီး အပြောအဆိုကို မခံခဲ့ရဖူးချေ။

အကာကီးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ပင် နှင်းမှန်တိုင်းကြားမှ ဖြတ်လျှောက်၍ လာခဲ့သည်။ သွားရင်း လမ်းတွင် မကြာခဏဆိုသလိုပင် ခလုပ်တိုက်၍နေတော့သည်။ လေကလည်း အရပ်လေးမျက်နှာမှ ဝေဝန်း တိုက်ခတ်နေသည်။ လေစိမ်းမိပြီး တစ်ခဏ

အတွင်းမှာပင် သူ့လည်ချောင်းများ နာကျင်အက်ကွဲလာသည်။ သည်လိုနှင့်ပင် အကာကီးသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ စကား တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မဟာနိုင်။ မပြောနိုင်၊ မဆိုနိုင်။

လည်ပင်းမှာ ယောင်ယမ်း၍လာသည်။ အကာကီးသည် အိပ်ရာဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ခဲ့သည်။ ရင့်သီးမောက်မာသည် စကားတစ်ခွန်း၏ ဒဏ်ကို ပြင်းပြ နာကြည်းစွာ ခံစားလိုက်ရသည့်ဖြစ်ခြင်း။

နောက်တစ်နေ့တွင်မူ အကာကီး အပြင်းဖျားတော့သည်။ ပီတာစဘတ်မြို့၏ ရာသီဥတုကလည်း ရက်ရက်ရောရော ကူညီ နှိပ်စက်ပေးလိုက်သေးသည်။ သူ့အဖျားသည် ထင်သည်ထက်ပင် ပို၍ ဆိုးရွားလာခဲ့သည်။ ဆရာဝန်လာပြီး သူ့ကို သွေးစမ်းကြည့်သည်။ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့။ ဆေးရွက်ကြီးကြိတ်ဖတ်ကိုသာ ဆရာဝန်က ဆိုသည်။ သူ့အဖျားမှာ ဆေးဝါးအကူအညီဖြင့် ကုသ၍ပင် မရနိုင်တော့။ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်သာ ခံတော့မည်ဟု ဆရာဝန်က ဆိုသည်။

ဆရာဝန်က အိမ်ရှင်အဖွားကြီးကို ခေါ်ကာ

“ကဲ .. အစ်မကြီးရေ... ၊ အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့တော့။ သူ့အတွက် အခေါင်းသာ မှာလိုက်ပေတော့။ ထင်းရှူးသားခေါင်းကတော့ ဈေးချိုတယ်။ ဝက်သစ်ချသား ခေါင်းကတော့ ဈေးကြီးလိမ့်မယ်” ဟု ပြောပြလေသည်။

အကာကီး၏နှုတ်မှ ပြောလိုက်သည့်စကားတွေကလည်း တကယ့် ကြောက်စရာပင်။ သူ့စကားကို သူပြန်၍ ကြားမကြား မသိ။ ကြားလျှင်လည်း ချောက်ချား ကြောက်ရွံ့သွားမည်ပင်။ ဆိုးဝါးစုတ်ပြတ်လှသော သူ့ဘဝကလေး ဆုံးရှုံးသွားမှာကို ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေလေရော့သလား မသိနိုင်။

အကာကီးသည် တစ်ချိန်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက် ဖျားကာ ကယောင်ကတမ်း အော်ဟစ် နေတော့သည်။ တစ္ဆေသူရဲတွေ သူ့ကိုဝိုင်းနေကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ပက်ထရိုဗစ် ကိုလည်း သူ့မြင်ယောင်၍ နေသည်။ ပက်ထရိုဗစ်အား သူ့အိပ်ယာအောက်တွင် ဝင်ပုန်းနေသည့် သူခိုးကိုဖမ်းဖို့ လျှို့ဝှက်ထောင်ချောက်ပါသည့် ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်

ထပ်ချုပ်ပေးပါဦးဟု ဆိုလေသည်။ အိမ်ရှင်အဖွားကြီးကိုလည်း မကြာခဏပင် အော်ခေါ်ကာ စောင်အောက်တွင် ပုန်းနေသော သူခိုးကို ဆွဲထုတ်ပေးပါဟု ခိုင်းနေတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ သူ့မှာ ကုတ်အင်္ကျီအသစ်ရှိနေလျက်နှင့် အဘယ့်ကြောင့် အဟောင်းကြီးကို သူ့ရှေ့တွင် လာချိတ်ထားရသနည်းဟု မေးချင် မေးနေတတ်ပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌မူ သူ့စိတ်က သူသွားတွေ့ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံသို့ ရောက်သွားကာ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောဆိုသော စကားများကို ကြားယောင်လျက် “သခင်ကြီး၊ သခင်ကြီး” ဟု ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်နေပြန်သည်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ် စကားများကိုပြောကာ အကာကီးသည် ကျိန်ဆို၍ နေချင်နေပြန်သည်။ အိမ်ရှင်အဖွားကြီးမှာလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် ဘုရားချည်း ထိုင်ရှိခိုး၍ နေတော့သည်။ သူမတစ်သက်လုံး ဘယ်တုန်းအခါမျှ အကာကီးထံမှ ဤသို့သော စကားမျိုးကို မကြားဖူးခဲ့။ “သခင်ကြီး၊ သခင်ကြီး” ဟူသော စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ပို၍ပင် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားမိလေတော့သည်။

စကားသံတွေက မသဲမကွဲ။ မရေရာ။ ပြောစကားတွေက ဝေခွဲမရ။ သို့သော်လည်း ကုတ်အင်္ကျီကို စွဲလမ်းပြီး ယောင်ယမ်းတမ်းတ ပြောနေသည်ဆိုသည့်အချက်ကတော့ သေချာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အကာကီးတစ်ယောက် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားတော့သည်။

သူ့အခန်းတံခါးနှင့် သူပိုင်ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှလည်း လာ၍ ချိပ်ပိတ်မသွားကြ။ အကြောင်းမူ သူ့တွင် သားမရှိ၊ မယားမရှိ။ ခွေမျိုးမိဘမရှိ။ အမွေစား အမွေခံဟူ၍လည်း တစ်ယောက်မျှမရှိ။ သူပိုင်ပစ္စည်းဟူ၍ ဘာမျှ လွမ်းလောက်စရာ မရှိ။ ငန်းတောင်ကလေးတစ်ချောင်း တစ်စည်း၊ စာရေးစက္ကူများ၊ ခြေအိတ်သုံးစုံ၊ ဘောင်းဘီမှ ပြုတ်ကျသည့် ကြယ်စေ့များ၊ ပြီးတော့ သူ့ ကုတ်အင်္ကျီဟောင်း တစ်ထည်။ ဤအရာအားလုံးသည်လည်း ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်ပျောက် သွားကြပြီ မသိနိုင်တော့။

အကာကီးကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။ ပိတာစဘတ်မြို့ကား အသက်ဝင်

လှုပ်ရှားနေဆဲ။ အကာကီးတစ်ယောက် ဘယ်တုန်းကမျှ အသက်ရှင် နေထိုင် မသွားခဲ့ဖူးသည့်ပုံမျိုးနှင့် ပုံမှန်အတိုင်း တည်ရှိ၍နေမြဲ။

လူသတ္တဝါတစ်ယောက် ဤလောက မြေမဟီထဲမှ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပါပြီ။ တကယ်ဘဲ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပါပြီ။ အသက်ရှင်နေခဲ့စဉ်က စောင့်ရှောက်သည့်သူ ဟူ၍လည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့။ အရေးတယူ ဂရုစိုက်ခဲ့သူဟူ၍လည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့။ အပ်ဖျားတွင် လာရောက်နားခိုသည့် ယင်ကောင်ကိုသာ အနီးကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် ဂရုစိုက် လေ့လာသူက လေ့လာဦးမည်။ အကာကီးကိုတော့ ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ကြ။

အကာကီးဆိုသောလူသည် ရုံးမှ လူတကာ၏ အလှောင်အပြောင်ကိုခံဖို့ မွေးဖွား လူဖြစ်လာခဲ့သူ။ သင်္ချိုင်းမြေကို လူမသိ၊ သူမသိ ထွက်ခွာသွားရရှာသူ။ ဘဝနိဂုံး ချုပ်ခဲ့ရသူ။ သေခါနီး အချိန်လေးတွင်မှ ဆိုးဝါးနံနံလှသော သူ့ဘဝကို တဒင်္ဂ ဝင်းပစေခဲ့သည့် ဧည့်သည် အဆွေက ရောက်လာခဲ့သေးသည်။ ကုတ်အင်္ကျီ၊ ယခုတော့ ဆိုးဝါးရက်စက်သည့် ကံကြမ္မာက သူ့ဘဝကို အပြီးတိုင် ချုပ်ငြိမ်းစေခဲ့ပြီကော။

အကာကီး သေဆုံးသွားပြီးနောက် ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ရုံးမှ လူတစ်ယောက် သူ့အခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ ရုံးပျက်နေသဖြင့် ချက်ချင်း လာရောက် သတင်းပို့ရမည်ဟု ဆိုသည်။ ရုံးမှ အရာရှိက အကာကီးကို မေးနေပြီဟု ဆိုသည်။ အကာကီးကို လာရောက် ခေါ်ဆောင်သော ရုံးလုလင်မှာ အကာကီးမပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားရလေသည်။ အကာကီးတစ်ယောက် မလိုက်ပါနိုင်ပါဟု အထက်အရာရှိဆိုသူထံသို့ သတင်းပို့ရလေသည်။

“ဘာပြုလို့လဲကွ၊ ဘာလို့ မလာနိုင်တာလဲ” ဟု အရာရှိက မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မလာနိုင်တာလဲဆိုတော့ အကာကီး မရှိတော့လို့ဘဲ။ ဆုံးသွားလို့ပါဘဲ ဆရာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးရက်ကဘဲ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါသတဲ့” ဟု ရုံးလုလင်က ဖြေလိုက်သည်။

ဤမျှဖြင့် အကာကီးတစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုသည်ကို တစ်ရုံးလုံး

သိသွားကြတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့၌ အကာကီးနေရာတွင် လူသစ်တစ်ယောက် အစား ဝင်ရောက်လာသည်။ သူက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အကာကီးလို လက်ရေးလက်သားလည်းမကောင်း၊ သူ့လက်ရေးကလည်း ဧွတ်ဧွတ်စောင်းစောင်း။

ဤသို့ဖြင့် အကာကီး၏ ဘဝက နိဗ္ဗိမတံခွဲပေ။ သူ့ဘဝသည် အသက်ရှင်စဉ်က လူမသိ၊ သူမသိ ဖြစ်ခဲ့သလောက် သေသွားသောအခါမှ ဆုဆုညံညံ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သည့်နှယ် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟုလည်း ဘယ်သူမျှ မထင်ခဲ့။ ကျနော်တို့၏ မခမ်းနားသော အဖြစ်အပျက် ဇာတ်လမ်းသည် ဤသို့နှယ်ပင် ခပ်ဆန်းဆန်း နိဂုံး ချုပ်ခဲ့ပါလေသည်။

ကလင်ကင် တံတားအနီးတစ်ဝိုက်၌ ညအချိန်မတော်တွင် တစ္ဆေတစ်ကောင် သောင်းကျန်းနေသည်ဆိုသော သတင်းက ဝိတာစဘတ်မြို့ထဲသို့ ပျံ့နှံ့လာသည်။ တစ္ဆေက စာရေးတစ္ဆေဖြစ်ပြီး အလှူယူခံရသည့် ကုတ်အင်္ကျီကို လိုက်ရှာနေပုံရသည်ဟု ဆိုကြသည်။ တစ္ဆေကောင်သည် လမ်းထဲသို့ ရောက်လာသူများထံမှ ကုတ်အင်္ကျီကို လိုက်လုနေသည်ဟု ဆိုသည်။ လူလည်းမရွေး၊ အင်္ကျီလည်းမရွေး၊ ကြောင်ရေ၊ ဖျံရေ၊ မြေခွေးရေ၊ ဝက်ဝံရေ၊ လူအရေခွံဖြင့် ချုပ်ထားသည့် အင်္ကျီပင် ဖြစ်ဦးတော့၊ ချမ်းသာမပေး၊ လိုက်လုနေသည်ဟု ဆိုသည်။

ရုံးမှ စာရေးတစ်ယောက်ဆိုလျှင် တစ္ဆေကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့လိုက်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ရုပ်က အကာကီးနှင့် ချွတ်စွပ် တူမှတူဟု ပြောနေတော့သည်။ တစ္ဆေကို ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့လိုက်ရသော ထိုစာရေးသည် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် တစ်ချိုးတည်း ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးခဲ့ရသည်။ နောက်ကြောင်းပြန်၍ပင် မကြည့်တော့။ တစ္ဆေက အဝေးမှ ခြောက်လှန့်ပြသည်ဟု ဆိုသည်။

တစ္ဆေ အလိုက်ခံရသည့်အကြောင်း တိုင်တောသူတွေ တဖြည်းဖြည်းနှင့် များလာသည်။ စာရေးများသာမက အရာရှိများကလည်း တိုင်တန်းလာကြသည်။ ဝတ်လာသည့် ကုတ်အင်္ကျီများကို ချွတ်လုသည်ဆိုသဖြင့် လူတိုင်းကျောချမ်း၍

နေကြတော့သည်။

အစိုးရက တစ္ဆေကို အသေရရ၊ အရှင်ရရ ဖမ်းဆီးပြီး အပြစ်ပေးရမည်ဟု ရဲတပ်ဖွဲ့ကို အမိန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ ရဲတပ်ဖွဲ့သည် တစ္ဆေကို ဖမ်းမိလုလု ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကာယရှုကင်ဟူသည့် လမ်းကြားတွင် ဂီတဆရာ တစ်ယောက်၏ ကုတ်အင်္ကျီကို တစ္ဆေက လုယူနေစဉ် တစ္ဆေကို အစောင့်ရဲက လည်ကုပ်မှ ဆွဲကိုင်ပြီး ဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အစောင့်ရဲသည် အဖော်ရဲသား နှစ်ယောက်ကို အော်ဟစ်၍ အကူအညီ တောင်းသည်။ တစ္ဆေကို ခဏကိုင်ထားရင်း သူက နှာရှူဆေးကိုထုတ်၍ ရှူသည်။ သူ့နှာခေါင်းမှာ ခြောက်ကြိမ်လောက် နှင်းကိုက်ခံရသဖြင့် မကောင်းချင်တော့။

နှာရှူဆေးအနံ့က အတော်ပင် ပြင်းထန်ဟန်တူသည်။ တစ္ဆေကောင်ပင် ခံနိုင်ပုံမရ။ အစောင့်ရဲသား သုံးယောက်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး နှာချေချလိုက်သည်။ ရဲသားသုံးယောက်မှာ မမြင်မစမ်း ဖြစ်သွားကြသည်။

မျက်စိကို လက်နှင့်ပွတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ္ဆေကောင်ကား မရှိတော့။ ပျောက်ကွယ် သွားသည်။

ရဲသားသုံးယောက်သည် တစ္ဆေကို သူတို့ဖမ်းမိခြင်းမှာ တကယ်ဟုတ်/မဟုတ် သံသယဖြစ်ကာ အံ့ဩ၍ နေမိကြတော့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ အစောင့်ရဲတို့သည် တစ္ဆေဆိုလျှင် အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့နေကြတော့သည်။ အင်္ကျီ လုယူနေသည်ကို မြင်လျှင် ဝင်ရောက် မဟန့်တားရဲကြတော့ဘဲ အဝေးမှပင် “ဟေးး ဟေးး ...” မျှ လောက်သာ အော်ဟစ်တတ်ကြတော့သည်။

အကာကီးတစ္ဆေကား ကလင်ကင်တံတား၏ အခြားတစ်ဘက်ရှိ လမ်းများတွင် ကြမ်းချင်တိုင်း ကြမ်း၍ ရမ်းချင်တိုင်း ရမ်း၍နေတော့သည်။ ရပ်ရွာလူထုမှာ တထိတ်ထိတ်နှင့် ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်နေကြတော့သည်။ အကာကီး သွားတွေခွဲသော အရေးပါသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဆိုသူသည် ဤဇာတ်လမ်းကို ဇာတ်သိမ်းပေးမည့်သူဟု ဆိုရမည်ပင်။

အကာကီးတစ်ယောက် သူ့ရုံးခန်းထဲမှ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျပြီး

ထွက်သွားသောအခါ သူသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ စင်စစ် သူသည်လည်း သနား ကြင်နာစိတ် ခေါင်းပါးလှသူတော့ မဟုတ်။ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း ရှိသော်လည်း သူ့ရာထူး၊ သူ့အဆင့်အတန်း ဆိုသည်များက သူ့ကို ကာဆီးနေ၍ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က သူငယ်ချင်း သူရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်ဆိုလျှင်ပင် သူ့စိတ်က အကာကီးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ သူသည် အကာကီး၏ မျက်နှာကို နေ့စဉ်ရက်ဆက်ပင် မြင်ယောင်၍ နေတော့သည်။ သွေးမရှိတော့ဘဲ ဖြူဖပ်နေတဲ့မျက်နှာ၊ သည်လောက် အပြောကလေးတောင်မှ မခံနိုင်တဲ့သူ။

သီတင်းရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်လောက်ကြာမျှပင် သူ့အတွေးထဲသို့ အကာကီးသည် ဝင်ရောက်နှောက်ယှက်၍ နေခဲ့တော့သည်။ သူသည် ရုံးမှ စာရေးတစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး အကာကီး အခြေအနေကို အကြည့်ခိုင်းသည်။ အကူအညီ ရနေပြီလားဟု စုံစမ်းခိုင်းသည်။

အကာကီးတစ်ယောက် နာမကျန်းဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသည်ဟု ကြားလိုက်ရသောအခါ သူသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။ အကာကီး သေခြင်းမှာ သူ့စနက်၊ သူ့လက်ချက်၊ သူ့ပယောဂ၊ သူ့အပြစ်မကင်းဟု တွေးကာ တစ်နေ့လုံးလုံး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေမိတော့သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အတွေးများနှင့် မနှစ်မြို့စရာ အလုပ်ကိစ္စများကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖျောက်ဖျက်သည့်အနေဖြင့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ ပါတီပွဲသို့ သွားတက်ခဲ့လေသည်။ ပါတီပွဲတွင် သူတွေ့ရသမျှ လူများမှာ လူကြီးလူကောင်းများ၊ အထက်တန်းစားများ၊ သူ့လိုပင် ရာထူးအဆင့်အတန်းတူ ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖို့ ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်နေစရာ ဘာမျှမလို။ လွတ်လပ်သည်။ စိတ်အပြောင်းအလဲလည်း ဖြစ်ရသည်။ သူ့စိတ်ကိုသူ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေပြောသည်။ ထိုနေ့ ညနေခင်းသည် သူ့အဖို့ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ညနေခင်းဖြစ်သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ညစာ စားသောက်ပြီးသောအခါ ရှန်ပီနံ တစ်ခွက် နှစ်ခွက်သောက်သည်။ ရှန်ပီနံကား သူ့အဖို့ ဦးနှောက်ရွှင်ဆေး၊ စိတ်ကြည်ဆေး ဖြစ်သည်။

ရှန်ပိန်ကလေး တစ်ခွက်နှစ်ခွက် ဝင်လာသောအခါ သူ့စိတ်သည် ခပ်ထွေထွေ ဖြစ်လာသည်။ နည်းနည်း ရမ်းချင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ကိုမပြန်သေးဘဲ သူ့အပျော်မယားဆီသို့ သွားမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ သူ့အမည်က ကရိုလီနာ အီဗန်နိုဗာ။ အီဗန်နိုဗာသည် ဂျာမန် အဆက်အနွယ်ဖြစ်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာလည်း ငယ်ရွယ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ သို့သော် သူသည် ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်၊ အိမ်ထောင် အကြီးအကဲတစ်ဦး အဖြစ် တာဝန်ကျေသူဖြစ်သည်။ သားသမီးပင် နှစ်ယောက် ရနေပြီ။

တစ်ယောက်က မြို့ပြဝန်ထမ်း၊ သမီးမှာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်၊ မျက်နှာက အစဉ် ချိုပြုံးသူ။ နှာတံက ကောက်ကောက်၊ သို့သော် သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် လှပသူ။ သူ့ကိုတွေ့လျှင် “မင်္ဂလာပါ၊ မင်္ဂလာပါ” ဟု နေ့စဉ် ကြိုတတ်မြဲ။ သူ့ဇနီးမှာလည်း အသက်အရွယ်က ခပ်ငယ်ငယ်ပင် ရှိသေးသည်။ သို့သော် သူ့ရုပ်က ဆွဲဆောင်မှု မရှိလှ။

ဇနီးဖြစ်သူသည် သူပြန်လာပြီဆိုလျှင် သူ့ကို လက်ကမ်းပေးကာ နမ်းရှုံ့ ကြိုဆိုတတ်စမြဲ။ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေပြီး ကျေနပ်စရာတွေ ဖြစ်နေသော်လည်း တစ်နေရာရာတွင် အငယ်အနှောင်း ထားရသည်မှာ လုပ်သင့်သည့်အလုပ်ဟု ယူဆ ထားပုံရသည်။ တကယ်တော့ ကရိုလီနာသည် သူ့ဇနီးထက် ချောသူလည်းမဟုတ်။ ငယ်သူလည်း မဟုတ်။ ပျိုမျစ်နနယ်သူလည်း မဟုတ်။ လောကကြီးက ဆန်းပြားလှသည်။

သည်အရာအားလုံးကို ဝေဖန်နေသည့် အလုပ်မှာလည်း စင်စစ် ကျနော်တို့၏ အလုပ် မဟုတ်ချေ။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ရထားလုံးထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“ကရိုလီနာအိမ်ကို မောင်းကွာ” ဟု ရထားလုံးမောင်းသမားကို ပြောလိုက်သည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ထွေးပက်လိုက်သဖြင့် နွေးထွေးသွားသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ရထားလုံး နောက်ခန်းမှထိုင်၍ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

စိတ်ထဲတွင် ပျော်ရွှင်၍ နေမိသည်။ ပျော်စရာ ရွှင်စရာများက ခေါင်းထဲသို့ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ပါတီပွဲတွင် ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်း တွေးရင်း သူသည် ကြည့်နူး၍ နေမိတော့သည်။ တွေးလိုက်လျှင် ရယ်စရာ ကောင်းဆဲ။ သူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပင် ရယ်မောလိုက်မိသေးတော့သည်။

လေပြင်းက ရုတ်တရက် ဝေ့ဝိုက် တိုက်ခတ်လာသည်။ သူ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားမိသည်။ နှင်းခဲတွေက မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် သွန်ကျလာသည်။

ဘာကြောင့် သည်မျှ နှင်းတွေက ကျနေသည်မသိ။ အိတ်တစ်လုံးလို ဖြစ်နေသည့် သူ့ကုတ်အင်္ကျီ ကော်လံကြီးမှာ နှင်းတွေနှင့် ပြည့်နေတော့သည်။

နှင်းထုက ခေါင်းပေါ်သို့ပါ တပျော့ပျော့ သွန်ကျလာပြန်သည်။ ခေါင်းလွတ်အောင် သူ့မှာ မနည်း ရှောင်နေရတော့သည်။

ရုတ်တရက်ပင် နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့လည်မျိုကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖျစ်ညှစ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ နောက်သို့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကုတ်အင်္ကျီ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရပ်ပုပု လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ ... သူ။ အကာကီး ။

မျက်နှာမှာ နှင်းလို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်။

တစ္ဆေ ..တကယ့်တစ္ဆေ။

ပါးစပ်ကြီးကိုပင် မဲ့ရွဲ့ ခြောက်လှန့်ပြလိုက်သေးသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အလွန်အလွန်ပင် ကြောက်လန့်သွားတော့သည်။ တစ္ဆေက သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ မကောင်းဆိုးဝါး အပုပ်နံ့များ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ ကိုင်း ... ၊ ကုတ်အကျီပြန်ပြီ။ လိုချင်နေတဲ့ ကုတ်အကျီ။ ခင်ဗျား ကျုပ်အတွက် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်မပေးခဲ့ဘူး။ လုပ်မပေးတဲ့အပြင် လူကိုတောင် ဟိန်းဟောက်ခွဲသေးတယ်။ ကဲ .. အခု ခင်ဗျားအကျီကို ကျုပ်ယူလိုက်ပြီ”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ကြောက်လန့်ပြီး သေလုမြောပါး ဖြစ်သွားသည်။ ရုံးမှ လက်အောက် စာရေးများအပေါ် အာဏာ ပြခဲ့သည့်လူ။ တင်းမာသည့် မျက်နှာ၊ ခံ့ထည်သော သူ့ပုံပန်းကို မြင်လိုက်ရရှိဖြင့် “တကယ့်လူ” ဟု လူအများက ပြောစမှတ် ခံခဲ့ရသူ။ ယခုမူ လူကောင်ကြီးသလောက် ကြောက်တတ်သော အခြားခြားသော လူများလို သူလည်း ကြောက်လန့်၍ နေတော့သည်။

သူသည် အထိုးအရိုက်ခံရမည်ကို ကြောက်လန့်၍ နေသဖြင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ကုတ်အကျီကို ရှောရှာရှူရှူပင် ချွတ်ပေးလိုက်သည်။ နောက် ချက်ချင်းပင် ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးဖြင့် ရထားလုံးမောင်းသမားကို ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သည်။

“ဟေ့ ... အိမ်ကိုမောင်းဟေ့၊ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်မောင်းစမ်း”

သူ့ထံမှ သည်လိုအသံမျိုးကို တကယ့်အရေးကြီးပြီဆိုသည့် အချိန်မျိုးတွင်မူ ကြားရ တတ်သည်။

ရထားသမားသည် သခင်၏ ငယ်သံပါအောင်အော်သောအသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ခေါင်းပုပြီး မြင်းကို ကျာပွတ်နှင့် တရွမ်းရွမ်းမြည်အောင်ရိုက်ကာ မြားတစ်စင်းကို လေအဟုန်တွင် ပစ်လွှတ်လိုက်သည့်အလား တစ်ဟုန်ထိုး မောင်းနှင် လေတော့သည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့ သူတို့ ရောက်လာကြတော့သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အခန်းထဲသို့ ကိုယ်ကို တရွတ်တိုက် ဆွဲပြီး ဝင်သွားတော့သည်။ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ် ဖြူရော်၍ နေသည်။ သူသည် အကြောက်ကြီး ကြောက်ရွံ့၍ နေမိတော့သည်။

သူဝတ်သွားသော ကုတ်အင်္ကျီမှာလည်း သူနှင့်အတူ ပြန်ပါမလာတော့။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ မိုးစင်စင် လင်းခဲ့တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ထမင်းစားပွဲတွင် သမီးဖြစ်သူက သူ့ကိုမေးသည်။

“ဖေဖေကို ကြည့်ရတာ ကနေ့မနက် တစ်မျိုးဘဲ။ တစ်ခုခုကို ထိတ်လန့်နေသလိုဘဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဖေဖေ” ဟု သမီးဖြစ်သူက မေးသည်။

သူက ပြန်မဖြေ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

စနေညက အဖြစ်အပျက်သည် သူ့စိတ်ထဲတွင် သံမှိုဖြင့် နှက်ထားသကဲ့သို့ စွဲပြီး မှတ်လောက်သားလောက် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူ့လက်အောက် စာရေးများမှာ သူ့ဆီမှ ကြားနေကျ စကားများကို မကြားရတော့။

“မင်း တယ်ရဲတင်းလှချည်လား၊ မင်းနဲ့စကားပြောနေတဲ့လူကို ဘယ်သူ မှတ်နေသလဲ” ဟူသော စကားများ သူ့ထံမှ မကြားရတော့။ အခြားသူများ ပြောမှသာ သူပြောတော့၏။

ပိုပြီး အံ့ဩစရာကောင်းသည်ကား ကုတ်အင်္ကျီလှယူခံခဲ့ရသော ထိုညမှစ၍ အကာကီး တစ္ဆေကား ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခြင်းပင်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ရတော့ပေ။ အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ကုတ်အင်္ကျီကို ရလိုက်သဖြင့် အကာကီး တစ္ဆေသည် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားဟန် တူလေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ကုတ်အင်္ကျီ အလှခံရသော သတင်းကိုမူ မကြားရတော့ချေ။

သို့သော်လည်း ဂနာမငြိမ် ပူပန်တတ်သော လူများကမူ အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြစ်နေပြီဆိုသည်ကို မယုံကြည်နိုင်ကြသေးဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ အကာကီး တစ္ဆေသည် မြို့၏ အခြားတစ်နေရာတွင် လိုက်လံခြောက်လှန့်နေသေးသည်ဟု ဆိုနေကြဆဲ။

ကလွန်နာရပ်ကွက်မှ အစောင့်တစ်ယောက်ကမူ တစ္ဆေကို အိမ်တစ်အိမ်၏ နောက်တွင် ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုအစောင့်ရဲသားမှာ ချိနဲ့သူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက အိမ်တစ်အိမ်၏ အောက်တွင် ဝက်က သူ့ကိုပက်လိုက်သဖြင့် လဲကျ

သွားခဲ့ဖူးသည်။ အနီးမှ ရထားသမားများက သူ့ကိုဝိုင်းပြီး ဟားတိုက်ရယ်မောကြသောအခါ အသရေဖျက်မှုနှင့် သူတို့ကို တရားစွဲသည်။ တစ်ယောက်စီမှ လျော်ကြေး နှစ်ကိုပက်စီပင် ရခဲ့သေးသည်။

ထိုမျှ အင်အားချိနဲ့ ပိန်သူဖြစ်၍ တစ္ဆေကို သူ့မှာ ကိုယ်တိုင်မဖမ်းရဲ။ တစ္ဆေနောက်သို့ အမှောင်ထဲမှ တကောက်ကောက် လိုက်၍ နေတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် တစ္ဆေက ရုတ်တရက် ရပ်တန့်ပြီး သူ့ဘက်သို့ ရပ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒုက္ခရောက်သွားချင်လို့လား” ဟု မေးကာ တစ္ဆေက သူ့ကို လက်သီးဆုပ်၍ ပြလေသည်။ တစ္ဆေလက်သီးက သူ့လက်သီးထက်ပင် ကြီးမားသေးတော့သည်။

“ဟင့်အင်း ၊ မရောက်ချင်ပါဘူး” ဟု ဆိုကာ အစောင့်ရဲသားသည် တစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေး သွားတော့သည်။

ဤတစ္ဆေကား၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကား။ တစ္ဆေကောင်သည် အိုဖြူလာ တံတားဆီသို့ ဦးတည်ကာ အမှောင်ထုအတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

လင်းဝေမြိုင်